

PAPER DETAILS

TITLE: ?????????? ???????????? ?????????? (???????) ?? ????? ??????????????? ??????

AUTHORS: Yadollah PASHABADI

PAGES: 109-140

ORIGINAL PDF URL: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/1627613>

شیواز ناسیی واتاناسانەیی بانگهێشت (مونادا) له شیعری ئەحمەدموختار جافدا

(INDEXICAL STYLISTICS OF THE VOCATIVE IN AHMEDMUKHTAR JAFF'S POETRY)

یەدوللا پەشابادی*

Article Type: Research Article // Gotara Lêkolînî
Received // Hatîn: 09.03.2021
Accepted // Pejirandin: 28.03.2021
Published // Weşandin: 30.04.2021
Pages // Rûpel: 109-140

This work is licensed under the Creative Commons Attribution International License (CC BY 4.0).
<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Citation/Atif: شیواز ناسیی واتاناسانەیی بانگهێشت (مونادا) له شیعری ئەحمەدموختار جافدا. (2021). یەدوللا پەشابادی. *Kurdiname*, no. 4, p.109-140
Plagiarism/Înfîhal: This article has been reviewed by at least two referees and scanned via ithenticate plagiarism website // *Ev gotar herî kêrêm ji alîyê 2 hakeman va hatiye nirxandin û di malpera înfîhalê ithenticate ra hatiye derbaskirin.*

پوخته

ئەحمەدموختار جاف وەک شاعیریکی ڕۆشنکەر و خاوەن فیکر و هزر و ئەندێشەیی کۆمەڵایەتی و سیاسیی لە میژووی ئەدەبی کوردیدا جێگای خۆی کردۆتەو. خۆبەندەوێی شیعەرەکانی زۆر لایەنی ڕەوانیێژی و ڕیتۆریک و ڕەخنەییان بوو دەردەخات. ئەم شاعیرە لە کەلک وەرگرتن لە بانگهێشتدا خاوەن ئەدگاریکی واتاناسانە بوو؛ چونکە وەک ئەم لێکۆڵینەوێیە ڕوونی دەکاتەو، زۆر ڕەهەند و لایەنی شیعری و هونەری لە بانگهێشتەکانیدا بەدی دەکەیت. ئەم توێژینەوێیە بە شیوەی تەوسیفی-شیکاری سەرچەم شیعەرە کوردییەکانی داوێتە بەر پشکنین و لێکۆڵینەوێیە لە بابەتی بانگهێشت و کارکرد و دەور و کارتیکیەکانی لە خولقاندنی واتا و دەلالەتدا. بانگهێشت لە شیعری ئەحمەدموختاردا زۆر جار بە ئامرازەکانی بانگکردن (ئە، ل، یا، ه/ه/ل/ه، ئە+ل، ئە+ه/ه/ل/ه، و) بوو و زۆر جار بە بێ ئامراز؛ گیاندار و بێ گیان و مڕۆف و غەیری مڕۆفی بانگ کردوو. وشە/ناو/ئاوە/ئاو/دەستە/ئاو/سارستە/رستە/لێکدراو لە بانگهێشتەکانیدا بەدی دەکەیت کە لە هەر یەکێکدا دەلالەتیکی تایبەتی خولقاندوو. بانگکراوەکانی ئەحمەدموختار زۆر بەربلاون و خوا، سروشت، نیشتمان، خەلک، خۆی و دلبەرەکی و چەند کەسی تایبەت دەگرێتەو کە بۆ هەر یەکێک چەندین واتا و دەلالەت وەرەگیرێت. شوێنی بانگهێشتەکانیش لە رستەدا سەرەتا، ناوەراست، ناو دلی رستە، کۆتایی رستە، و زۆرتین بانگهێشتەکانی ئەحمەدموختار لە ناوەراستی رستەدایە.

وشەکیل: ئەحمەدموختار جاف، بانگهێشت، مونادا، شیواز، واتاناسی.

Abstract

* مامۆستای یاریدەدەری زمان و ئەدەبی کوردی، زانکۆی کوردستان و ئەندامی لێژنەی زانستیی توێژینگی کوردستان-ناسی

Email: y.pashabadi@uok.ac.ir, Orcid: 0000-0002-5781-4975.

Ahmedmukhtar Jaff is known in Kurdish Literature as a poet and social and political intellectual and thinker. Several literary, rhetoric, and critical aspects can be identified in his poetry. In his utilization of vocatives, he has held specific stylistic and semantic characteristics, since a large number of semantically significant perspectives are manifested in the investigation of his vocatives, as demonstrated by this research. This descriptive-analytical study examined all his Kurdish poems to analyze the vocatives and their functions, positions, and impacts in the creation of meaning. Vocatives have appeared in Ahmedmukhtar's poetry in a few ways: with interjections (/aj/, -/a:/, /ja:/, -/a/, -/ejna/, /aj/+-/a:/, /aj/+-/ejna/, and /wa:/) and without them. Furthermore, his range of vocatives has involved animate, inanimate, human, and non-human. Words, nouns, adjectives, phrases, adjuncts, sentences, and combinations can be observed on his list of vocatives, each accompanied by the creation of a certain index. Ahmedmukhtar has employed a quite wide range of vocatives, including God, nature, homeland, people, himself, his beloved, and a few specific individuals, with certain indices involved in their addressing. Vocatives can be located at the beginning, middle, heart, and end of sentences, most of which in Ahmedmukhtar's works have been of the latter type.

Keywords: Ahmedmukhtar Jaff, Vocative, Style, Semantics, Content Analysis.

1-پیشه‌کی

ئه‌حمه‌دموختار جاف به‌ نیسه‌تی کۆمه‌ل و میلیه‌ت شاعیریکی خاوه‌ن بیر و هزر و رو‌شنه‌رییه‌کی به‌رچاو بووه. له‌ شیعره‌کانیدا زۆریک بانگه‌یشتی به‌کاره‌یناوه، به‌و شیوه‌یه‌ی که‌ بیته‌ ئه‌دگارێکی شیواز و هونه‌ری شیعریه‌ی ئه‌م شاعیره‌ و وه‌ک تایه‌مه‌ندییه‌کی زه‌ق و به‌رچاو له‌ زۆریه‌ی شیعره‌کانیدا به‌دی ده‌کریت. بانگه‌یشت خۆی وه‌ک جه‌خت‌کردنه‌ له‌سه‌ر بابته‌ و ئاو‌ردانه‌وه‌یه‌کی واتادارانه‌یه‌ بو‌مه‌به‌ستێک. لێکۆڵینه‌وه‌ی ئه‌م بابته‌ له‌ شیعره‌ی ئه‌حمه‌دموختاردا چه‌ند ره‌هه‌ند و لایه‌نێکی گرینگی هونه‌ر و شیوازی شیعریه‌ی ئه‌م شاعیره‌مان بو‌ ده‌رده‌خات.

1-1- سه‌ره‌تا

ئه‌حمه‌دموختار جاف کۆری وه‌سمان پاشا، پاشای گه‌وره‌ی جافه‌ و ساڵی ١٨٩٦ له‌ هه‌له‌یچه‌ چاوی به‌ دنیا هه‌لێناوه (حیلمی، ٢٠١٠: ٢٠). له‌ ماوه‌ی ژیا‌نیدا وه‌ک عیزه‌دین مسته‌فا ره‌سوول (جاف، ١٩٨٦: ١٦) ده‌لێت: نووسین و کرداری یه‌کیان گرتۆته‌وه‌. شاعیریکی به‌لێندار و ئه‌مه‌گدار به‌ کۆمه‌لگا و ئامانجی نیشتمانی بووه. زمانی گه‌لێک پاراو و پر به‌هره‌ی زمانی و ڕیتۆریکه‌. ناوه‌روکی هونه‌ری شاعیرییه‌که‌ی زاله‌ به‌ سه‌ر لایه‌نه‌کانی تری شیعریدا.

1-2-پیشه‌

ره‌نگه‌ وه‌ک یه‌که‌مین لێکۆڵینه‌وه‌ دوا‌ی گه‌ڕان و سه‌رنج دان، بچینه‌وه‌ سه‌ر ئه‌و پێشه‌کییه‌ی که‌ پرۆفیسۆر عیزه‌دین مسته‌فا ره‌سوول (١٩٨٦) به‌سه‌ر دیوانه‌که‌ی شاعیردا دا‌یناوه که‌ تێیدا ئاوری له‌ ژیان و به‌ره‌م و هونه‌ری شیعریه‌ی شاعیر داوه‌ته‌وه‌. هه‌روه‌ها دوا‌هه‌مین چاپی دیوانی شاعیر که‌ کاروان عوسمان خه‌یات (٢٠١٩) وه‌ک کۆبه‌ره‌م ئاماده‌ی کردووه، هه‌ندێ توێژینه‌وه‌ی قوولتر و پسپۆرانه‌تر و ئاو‌ردانه‌وه‌یه‌کی زیاتر له‌ ناوه‌روکی شیعره‌کانی تێدا به‌دی ده‌کریت. له‌ باری می‌ژووویه‌وه، ره‌فیق حیلمی پێشه‌نگی لێکۆڵینه‌وه‌ سه‌باره‌ت به‌ ئه‌م شاعیره‌ دێته‌ ئه‌ژمار که‌ له‌ شیعر و ئه‌ده‌بیاتی کوردیدا (١٩٤٦ و ١٩٥٨) باسی شاعیر و ژیان و به‌ره‌می کردووه و ئاماره‌ی به‌ کۆنه‌کراوه‌یی شیعره‌کانی کردووه و به‌ چاوێکی ره‌خنه‌گرانه‌وه‌ چه‌ند نموونه‌یه‌کی لێکداوه‌ته‌وه‌. حه‌میده‌بدولکه‌ریم (٢٠٠٠) له‌ کتێبی ئه‌حمه‌دموختار جافدا به‌ دوور و درێژی توێژینه‌وه‌ی تێر و ته‌سه‌لی له‌سه‌ر

ژیان و به‌ره‌م و ڕه‌وتی شاعیری ئه‌حمه‌دموختار کردووه. یه‌ک دوو ئاماژه‌ی پێوه‌ندیدار به‌ بابته‌ی ئه‌م وتاره‌مان له‌ کاره‌که‌یدا به‌دی کرد.

وه‌ک لێکۆڵینه‌وه‌ له‌سه‌ر بانگه‌یشت و ده‌ور و کاریگه‌ریی له‌ شیعردا زۆر سه‌رچاوه‌ی گشتی و تایبه‌تی ئاماده‌ کراره‌ که‌ له‌ هه‌ندیکیان سوودمان وه‌رگرت. وه‌ک توێژینه‌وه‌یه‌ک به‌ ناو «سېک‌شناسی جملات ندایی در غزلیات حافظ» (۱۳۹۷) که‌ په‌ زمانی فارسی ئه‌نجامی دراوه‌ و له‌ باری شیوه‌ی لێکۆڵینه‌وه‌ و چوارچۆیه‌ی کاره‌که‌وه‌ که‌لکمان لێ وه‌رگرت. هه‌روه‌ها محمەد فازلێش (۱۳۶۷) له‌ لێکۆڵینه‌وه‌یه‌که‌یدا له‌ ژێر ناوی «اسلوب‌های ندا و نفی جنس در نقد و تطبیق» له‌ چۆنێتی و ده‌ور و کاریگه‌ریی بانگه‌یشت له‌ شیعر و ئه‌ده‌بیاتدا زۆر بابته‌ و خالی گرینگی باس کردووه‌ و له‌ به‌راورد له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ی له‌ شیعر و ئه‌حمه‌دموختاردا هه‌یه‌، سوودمان لێ وه‌رگرت. دیاره‌ هه‌یج کام له‌م لێکۆڵینه‌وانه‌ پێوه‌ندییه‌کیان به‌ بانگه‌یشت له‌ شیعر و ئه‌حمه‌دموختاردا نه‌بووه‌ و له‌ راستیشدا گه‌ران به‌ شوێن کاریکی وه‌هادا ئه‌نجامی نه‌بوو، بۆیه‌ ده‌ست دان به‌م کاره‌ گرینگی و پێویست هاته‌ پێش چاو.

2- پێناسه‌ی بانگه‌یشت

له‌ ئاقاری زمان و وێژه‌دا ته‌نیا ئه‌وه‌ی که‌ شیاوی بانگ کردن بێت، بانگ ده‌کرێت؛ واته‌ گیاندارێ خاوه‌ن هزر، که‌ مروّفه‌. به‌شێک له‌م بانگه‌یشتانه‌ ده‌گه‌ڵ ڕێ و شوێنگه‌لی شاعیرانه‌دا که‌ خواستنی درکاوی پێ‌ده‌لێن، یه‌ک ده‌گرنه‌وه‌، چونکا بنیاتی هه‌ردوو له‌سه‌ر مروّف‌شیوه‌ی و گیاندارخوازییه‌ (کزاری، ۱۳۹۳: ۲۳۰). له‌ شیوازی ئه‌ده‌بیدا هه‌موو شتێک گیاندار دێته‌ ئه‌ژمار و له‌ راستیدا هه‌یج جیاوازییه‌ک له‌ نێوان گیاندار و بێ‌گیاندا نامێنێت؛ بۆیه‌ بێ‌گیانه‌کانیش بانگ ده‌کرێن و ده‌کرێنه‌ به‌رده‌نگ (شمیسا، ۱۳۹۳: ۱۸۶). بانگه‌یشت ئاقاریکی زۆر به‌رین و به‌ربلاو و بێ‌سنووره‌، چونکه‌ گیاندار و بێ‌گیان و دژه‌ماکی و واتایی و به‌ گشتی هه‌موو شتێک ده‌گرێته‌وه‌.

بانگه‌یشت یا به‌ راستی ده‌ییت؛ وه‌کوو ئه‌وه‌ی ده‌لێیت: کوری خۆم! وه‌ره‌! یا له‌ هوکمی بانگ کردن (عبدالعزيز قلقيلة، ۱۹۹۲: ۱۸۱)، وه‌ک: هو لووتکه‌ی به‌رز! (شێرکو بیکه‌س) که‌ ئه‌م شیوه‌ی دووه‌مه‌ ده‌توانین به‌ بانگه‌یشتی مه‌جازی ناوزه‌د بکه‌ین. جا ئێمه‌ ده‌توانین له‌ ژێر ئه‌م دوو به‌شه‌دا پۆلێنه‌ندی بکه‌ین و بابته‌که‌ شروقه‌ بکه‌ین. یه‌که‌می هه‌ر به‌ بانگه‌یشتی راسته‌قینه‌ (حه‌قیقی) ناو به‌رین و دووه‌می به‌ بانگه‌یشتی ره‌وانبێزانه‌ (مه‌جازی).

بانگه‌یشت ئه‌وه‌یه‌ که‌ به‌ ده‌نگ، ئامراز، وته‌ یا وشه‌یه‌ک داوا له‌ که‌سێک بکه‌یت که‌ بێت به‌ره‌و لات. له‌ زمانی کوردیدا بۆ بانگ کردن، له‌ ئامرازی ئه‌ی، هو، یا، وا، واه، وه‌ها، هه‌ی، ئای، و ... که‌لک وه‌رده‌گیردرێت. له‌ ناو ئه‌م ئامرازانه‌دا "هو" بۆ دوور، واته‌ بۆ بانگ کردن له‌ که‌سێک/شتێک که‌ له‌ قسه‌که‌ره‌وه‌ دووره‌، به‌کار ده‌برێت. "ئه‌ی" و "یا" زۆرتر بۆ نزیک؛ به‌لام جاروباره‌ش به‌ بێ‌ جیاوازی بۆ هه‌ردوو ده‌کار ده‌کرێت. ئامرازی بانگه‌یشت له‌ راستیدا ده‌وری جێگر ده‌گیرێت. سیه‌وه‌یه‌ (تیاچووی ۱۸۰ ک). پێشه‌وا‌ی زانایانی رسته‌سازی ئامرازی بانگه‌یشت به‌ جێگری کرداریک ده‌زانێت که‌ له‌به‌ر زۆری کاربرد وه‌لا نراوه‌ (۱۹۹۸: ۲۹۱/۱). به‌پێی لێکۆڵینه‌وه‌ی شه‌میسا ئامیری "ئه‌ی" و "وه‌ی" -دیاره‌ له‌ زمانی فارسیدا- جار به‌ جار واتای زۆری و به‌ گه‌وره‌ زانین ده‌گه‌یێن و ده‌بنه‌ هاوواتای چ/چه‌ له‌ رسته‌ی سۆزداردا (شمیسا، ۱۳۹۳: ۱۸۷). جاری واش هه‌یه‌ که‌ ئامیره‌کانی بانگه‌یشت کاربردیکی یه‌کسه‌ر جیاواز په‌یدا ده‌کهن؛ به‌و شیوه‌یه‌ که‌ له‌ راستیدا چیدی ناکرێت به‌ که‌ره‌سه‌ و ئامیری بانگه‌یشت بزمێردرێن؛ چونکا به‌ راستیش خۆ هه‌را له‌ که‌س ناکرێت و که‌سێکیان پێ‌بانگ‌ناکرێت. له‌م حاله‌تانه‌دا بۆ زیاده‌بێژی و قورسیی واتا که‌لکیان لێ-

وهرده گیردریټ. بویه رهوا نییه به بانگه‌یشتیان بزانی؛ چونکه هر ریخت و فورمی بانگه‌یشتیان پیوهیه و پهس (کزازی، ۱۳۹۳: ۲۳۶).

نیسته وهک فازلی ده‌لیت: له بانگه‌یشتدا لانی کهم وهک پیشه‌کی و بنه‌رته دوو شت دیاره: داوای هاتن و مه‌ودای مه‌کانی (۱۳۶۵: ۱۲۹). دیاره جاری واش هه‌یه که هر یهک لهم نامرازانه که بو نزیك به‌کاردین، کهس/شتیکی دووریشیان پی بانگ ده‌کری؛ جا یا له‌به‌ر ناماده‌بوونی نهو کهس/شته‌یه له زهینی قسه‌که‌ردا که ئیتر وهک نزیکی لی هاتووه، له دلیدایه و وه‌کوو نه‌وه‌یه له پالیدا یا له به‌رامبه‌ریدا بیټ. هر بهو چه‌شنه جار-جاریش نه‌وه‌ی دووره به نامرازی نزیك بانگ ده‌کریټ؛ بو نه‌وه‌ی که نامازه به شان و شکو و گه‌وره‌یه‌که‌ی بکریټ، یا خود بو نه‌وه‌ی که کهم/بی‌باهیه‌خی و نرمی چیگه و پیگه‌ی پیشان بدریټ؛ یا بو نه‌وه‌ی که نهو کهسه له‌به‌ر په‌شو‌کاوی یا بی‌ئاگایی وه‌کوو نه‌وه‌یه که له‌وی نییه و وه‌کوو غایبه (اله‌اشمی، ۱۳۷۹: ۶۷).

بانگه‌یشتی ره‌وانیژانه‌ش (ناراسته‌وخو) بو خو‌ی دوو شیوازی هه‌یه؛ یه‌کیکی هه‌مان بانگ کردنی حه‌قیقیه که نامازه‌ی پی‌کرا. شیوازه‌که‌ی تری نه‌وه‌یه که بانگه‌یشت به گشتی له واتای هاتن و پرووکردنه که‌سیک ده‌رده‌چیت و نزیك یا دوور بوونی تیدا به ته‌واوه‌تی له بیر ده‌چیت‌ه‌وه. له راستیدا لهم حاله‌ته‌یدا بانگه‌یشت پیستی واتای حه‌قیقی و ناوه‌روکی سه‌ره‌کی خو‌ی داده‌که‌زیت و لهو شیوازه‌که‌ی تر جیا ده‌پیته‌وه؛ شیوازی یه‌که‌م روچ و بون و شوناسی بانگ کردنی تیا، که‌چی لهم شیوازه نامانجگه‌لیکی تر ره‌چاو ده‌کات و دژی نهو شیوازه‌یه؛ لهم شیوازه‌دا له ده‌ور و کارکردی ئاسایی و باوی خو‌ی لاده‌دات و بو مه‌به‌ستیکی تر به‌کارده‌گیردریټ که نهو مه‌به‌سته ده‌بیټ له پرووی نیشانه و هیمما و نامازه‌وه ده‌رک بکریټ. نهو کاره‌ش بی‌گومان له‌به‌ر خالیکی به‌س ورد و ناسک و گرینگه. هه‌ندیک لهو مه‌به‌ستنه بریتین له: هان‌دان (بو کاریکی شیوا)، وه‌ک به سته‌ملیکراویک که هانای بو تو هیناوه ده‌لیت: نه‌ی سته‌ملیکراو! (اله‌اشمی، ۱۳۷۹: ۶۷-۶۸)؛ دادخوازی (هه‌مان: ۶۷-۶۸). زور جار بانگه‌یشت و هه‌را کردن نیشانه‌ی فرباخوازی و دادخوازیه (کزازی، ۱۳۹۳: ۲۳۶). وه‌ک یا نه‌للا بگه‌ره فربای ئیمانداران؛ شین و واوه‌یلا (اله‌اشمی، ۱۳۷۹: ۶۷-۶۸)؛ سه‌رسورمان (هه‌مان: ۶۷-۶۸) وه‌ک وای لهو کاره‌ساته دلته‌زینه؛ دوور کردنه‌وه (هه‌مان: ۶۷-۶۸)، وه‌کوو هه‌ی له گوری؛ ده‌رد و حه‌سره‌ت (هه‌مان: ۶۷-۶۸) وه‌ک نه‌ی خوا؛ بیرئانین و یاد کردن (هه‌مان: ۶۷-۶۸)، وه‌ک نه‌ی روژگار! کوا خوشی جارن؟ سه‌رگه‌ردانی و بی‌توقره‌یی (هه‌مان: ۶۷-۶۸)، وه‌کوو ئای دووری! که‌ی ته‌واو ده‌بیټ؟ تاپه‌زیتی، وه‌ک خو‌م به خو‌م کرد نه‌ی کابرا! (هه‌مان: ۶۷-۶۸). یا وه‌ک: ئیمه گه‌نجینه‌ی ولاتین نه‌ی خو‌یندکاران! (فاضلی، ۱۳۶۵: ۱۳۱). له تاپه‌زیتیدا چیدی مه‌به‌ست به هیچ شیوه‌یه‌ک داوای هاتن نییه، چونکه نهو کهسه‌ی لیره بانگ ده‌کریټ به‌رده‌نگ نییه -له‌راستیدا به‌رده‌نگی که نارادا نییه-، به‌لکوو هه‌مان قسه‌که‌ر خو‌یه‌تی و هر نه‌ویش مه‌به‌سته (عبده قلیقله، ۱۹۹۲: ۱۸۵). هه‌روه‌ها لهم شیوازه‌یدا بو سووکایه‌تیش به‌کارده‌بریټ (هه‌مان: ۱۸۵)؛ بو ده‌پرینی خوشه‌ویستی و نازداریش دینه‌کار (هه‌مان: ۱۸۵)؛ بو لومه و ئاگادار کردنه‌وه (کزازی، ۱۳۹۳: ۲۳۳)؛ بو ده‌پرینی جه‌خت و پنداگری له‌سه‌ر شتی‌ک/بابه‌تی‌ک (لیره هاتنی به‌رده‌نگ)؛ چونکه نه‌فسی ئینسان کاتی‌ک شتیکی ده‌ویټ تا پی ده‌گات کات و شوین به دوور و دریژ ده‌زانیټ؛ خوشه‌ویستی (أبو‌حاقه، ۱۹۹۶: ۷۷)، وه‌ک: مه‌حبووم! زور جاریش ده‌توانیټ واتای هه‌وال دان بگه‌ییټ (اله‌انوی، بی.ت.: ۱۲۸۴).

1-2- نامانجی بانگه‌یشت

بانگه‌یشت جگه له چه‌ندان ئامانجی گرینگ وهک ده‌پرینی داخ و که‌سه‌ر و سه‌رسورمان و خوشه‌ویستی و ... له کورتیری و زوو گه‌پاندنی مه‌به‌ستدا ده‌وریکێ گه‌وره ده‌گیریت. دوکتور فازلێش (١٣٦٧: ٥١٦) جگه له‌مانه ئامانجی بانگه‌یشت به‌جه‌خت له‌سه‌ر بابەت و به‌هێز کردنی و سه‌رنج‌پێ‌دانی، ده‌زانیت.

2-2- شیوازه‌کانی بانگه‌یشت

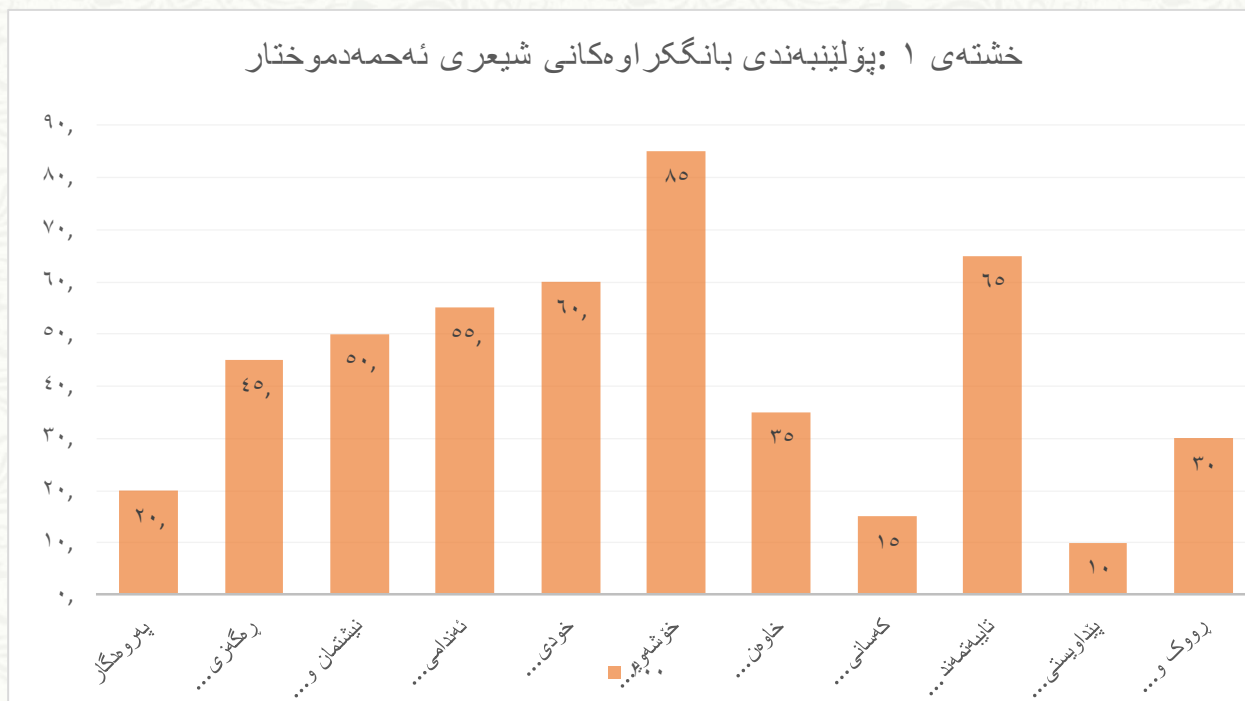
بانگه‌یشت زۆرتر به‌یه‌کێک له‌م شیوازه‌گه‌له‌ ئه‌نجام ده‌دریت (فاضلی، ١٣٦٥: ١٣٣-١٣٤): ده‌ستوور به‌ئه‌نجام‌دان یا ئه‌نجام‌نه‌دانی کارێکی له‌گه‌لدایه؛ جا بانگه‌یشته‌که‌ یا له‌پیشه‌وه دیت، وه‌ک: خزمینه! مه‌ده‌ن په‌نجه‌ له‌گه‌ل عه‌شره‌تی جافا! (تاله‌بانی، ١٣٩٢: ٣٣)، یاخود له‌دواوه، وه‌ک: لۆمه‌ی نالیی دیوانه‌ مه‌که‌ن، ئه‌ی عوقه‌لا! (نالی، ١٣٩٢: ٥٩٢)؛ هه‌ندیک جار رسته‌یه‌کی هه‌والده‌ری به‌دوادا دی که‌ ئه‌ویش ده‌چێته‌وه سه‌ر ده‌ستووریک؛ وه‌ک یا ئیها الناس ضرب مثل، فاستمعوا له‌ (الحج: ٧٣)؛ یا ره‌نگه‌ ده‌ستووریکیشی به‌دوادا نه‌هاتی. رسته‌یه‌کی پرسپاری به‌شویندا دیت؛ وه‌ک: یا أبت لم تعبد ما لا یسمع و لا یبصر (مریم: ٤٢). بانگه‌یشت زۆرتر له‌رسته‌ی پرسپاری و ده‌ستووریدا به‌کار دیت (شمیسا، ١٣٩٣: ١٨٦).

2-3- دابه‌شکاری بانگه‌یشته‌کان له‌شیعری ئه‌حمه‌دموختاردا

2-3-1- پۆلێنه‌ندی بانگه‌یشته‌کان

ئاسۆی بانگه‌یشتی ئه‌حمه‌دموختار زۆر به‌رینه و گه‌لێک ئاقاری جیاجیا و بواری جووربه‌جوور ده‌گرێته‌وه. ده‌توانین به‌م شیوه‌ ریزه‌ندیان بکه‌ین:

- په‌روه‌ردگار: خودا، خوداوه‌ند، خوا، ره‌هب، ره‌ببی.
- ره‌گه‌زی سروشتی: با، هه‌وری به‌هاری، چه‌رخ.
- نیشتمان و خه‌لک: وه‌ته‌ن، میلله‌ت/قه‌وم، کورد، میلله‌تی کورد، خه‌لق، عه‌شره‌ت، خزم و قه‌وم.
- ئه‌ندامی جه‌سته‌ی مرو‌ف: چاو، دل، به‌نی جه‌رگ و په‌ره‌ی دل.
- خودی شاعیر: ئه‌حمه‌د، رو‌ح/گیان/جان.
- خوشه‌ویسته‌که‌ی: دولبه‌ر، نیگار، یار، سه‌نه‌م، بت، شاه، ماه/مه‌ه، قوربان (هه‌روه‌ها بو که‌سانی تریش هه‌یناویه‌تی)، شو‌خ، کافر، نووری چاو، راحه‌تی جان، له‌یله‌که‌ی ئه‌سل.
- خاوه‌ن‌پیشه و تاقم و چینی کوومه‌لگا: ته‌یب، قه‌ناد، ساقی، عاشق، زاهید، واعیز، وشکه‌سو‌فی، ره‌فیق(ان)، یار(ان)، شاعیر/شاعیرانی کورد.
- که‌سانی تایبه‌ت: که‌مالی (مه‌به‌ست عه‌لی باپیرئاغا به‌نازناوی که‌مالی، شاعیری هاوسه‌رده‌می ئه‌حمه‌دموختاره)، حه‌سه‌ن (خوشکه‌زای)، سه‌لاحه‌دینی ئه‌ییووبی (بو شیخ مه‌حمود)، مه‌جنوون، یووسفی که‌نعان (بو یاره‌که‌ی)، مارف (مه‌به‌ستی میرزا مارف، شاعیری هاوسه‌رده‌می خو‌یه)، مه‌حمه‌لی له‌یلا، برا گیان، مه‌لا عیسا.
- تایبه‌تمه‌ندی و خه‌سله‌تی ئینسانی: وه‌فادار، بی‌وه‌فا، عه‌زیز، دلنازار، نازه‌نین، په‌ری-په‌که‌ر، شو‌خ، مه‌حبووب، ره‌عنا، نه‌فام، ره‌قیب، شیت، جیگه‌ی هیوا، بی‌مروه‌ت، قۆله‌لکراو، به‌دخو، بی‌که‌س، مه‌زلووم، هه‌ورامی نه‌سه‌ب، به‌د، حالزان.
- پێداویستی و که‌ره‌سه: ده‌رد و ده‌رمان، چرا، بناغه‌ی عیلم و سه‌نه‌ت، یانه.
- پرووه‌ک و گیانه‌به‌ران: گۆل و بولبول، سه‌رو.

وه‌ک له‌م وێنادا ده‌بینین یاره‌که‌ی که به‌چهن‌دین ناو بانگی کردووه، له‌به‌رزترین پله‌ی ئاماده‌بووندا په‌له‌ شیعره‌کانی ئهممه‌دموختاردا. واته‌ له‌ سه‌تا گه‌یشته‌پله‌ی ۸۵، که‌چی پله‌ی دووه‌م به‌ر تایبه‌تمه‌ندی و خه‌سه‌له‌تی ئینسانی ده‌که‌وێت که‌ ئه‌ویش له‌ سه‌دا ۶۵ه‌ و زۆرتر بۆ خۆشه‌ویسته‌که‌ی سیفه‌تگه‌لێکی له‌ بانگ کردنیدا به‌کاره‌یناوه. که‌مترین پله‌ش له‌ پینداویستی و که‌ره‌سه‌دا ده‌بینرێت. ئاکامی ئهم لێکدانه‌وه‌یه گرنگی چه‌ند بابه‌تێکی وه‌کوو دلبه‌ر و سیفه‌ته‌که‌ی و ئه‌وین و ئه‌وینداری و خۆشه‌ویستی ده‌گه‌یینی؛ که‌واته ئهممه‌دموختار له‌ پله‌ی یه‌که‌مه‌دا وه‌ک شاعیرێکی غه‌رامی دێته‌ ئه‌ژمار. بابه‌تی سه‌ره‌کی تر له‌ شیعرى ئهممه‌دموختاردا نیشتمان و خۆشه‌ویستی ولات و هاوار بۆ ئاگا‌کردنه‌وه و تیکۆشان بۆ خه‌لک و نیشتمانه. کۆی باس ئه‌وه‌یه که‌ شاعیرێکی غه‌رامی و نیشتمان‌په‌روه‌ره.

2-3-2- به‌ پێی هه‌بوونی ئامرازی بانگ‌پێشت

هێنانی ئامرازی بانگ‌پێشت جگه‌ له‌ خولقاندنی چه‌ندین واتای تایبه‌ت، زۆر جار له‌به‌ر دووری بانگ‌که‌ر و بانگ‌کراوه به‌ یه‌که‌وه. به‌ هاتنی ئامراز ده‌نگ به‌رز و درێژ و مه‌ودایر ده‌بێته‌وه. گرنگترین ئامرازی بانگ‌پێشت له‌ شیعرى ئهممه‌دموختاردا بریتین له‌ ئامرازی "ئه‌ی" که‌ له‌ سه‌ره‌تاوه یانی به‌ر له‌ بانگ‌کراوه‌که‌ دێت؛ ئینجا به‌ ریز ئامرازی "ل" (له‌ پاشه‌وه)، ئامرازی "ئه‌ی" (له‌ سه‌ره‌تاوه) + "ه‌/ه" (له‌ پاشه‌وه)، ئامرازی "ئه‌ی" (له‌ سه‌ره‌تاوه) + "ل" (له‌ پاشه‌وه)، ئامرازی "ه‌/ه" (له‌ پاشه‌وه)، ئامرازی "ینه"؛ ئامرازی "یا" و ئامرازی "وا".

۱- ئامرازی ئه‌ی

ئهممه‌دموختار سه‌دوشازده جار ئهم ئامرازه‌ی بۆ بانگ کردن به‌کاره‌یناوه. به‌م ئامرازه‌ چه‌ند ده‌سته و تاقمی بانگ کردووه که‌ بریتین له‌: ناوی تایبه‌ت (وه‌ک: حه‌سه‌ن (له‌ شیعرێکدا دوو جار بانگی کردووه و خوشکه‌زایه‌کی خۆی بووه (جاف، ۲۰۱۹: ۲۰۴)، که‌مالی شاعیر (عه‌لی باپیرئاغا)، سه‌لاحه‌دینی ئه‌یووبی (بۆ شیخ مه‌حمودی نه‌مر)، مه‌لا عیسا ناویک، یوسفی که‌نعان (بۆ یاره‌که‌ی)، شه‌مه‌سه (شه‌مه‌سه خانی کچی

شاعیر؛ خوشه‌ویسته‌که‌ی که به دوله‌ر، وه‌فادار، گۆل، نیگار/ی بی‌وه‌فا، گیان، عه‌زیز، یار/شوێ/ی دلتازار/به‌دخوو/په‌ری‌په‌یکه‌ر، شاه‌ی خووبان، به‌نی جه‌رگ و په‌ره‌ی دڵ، ماه/مه‌هی تابان، تیغی پیران، سه‌نهم، گۆلی باغان، سه‌روی بوستان، راحه‌تی جان، نووری چاو، بتی ره‌عنا/په‌یمان‌شکێن، ئافه‌تی جان و دڵ، و ... ناوی ده‌بات؛ خودا؛ خۆی (ئه‌حمه‌د)؛ وشکه‌سوؤفی؛ نه‌فام (مه‌به‌ستی میرزا مارف، شاعیری هاوسه‌رده‌می خۆیه)؛ ته‌بیب؛ میله‌ت/قه‌وم (مه‌به‌ستی گه‌لی کورده)؛ وه‌ته‌ن؛ ره‌فیق/ان.

ب- ئامرازی یا

ئامرازی یا پێنج جار به‌کارگیراوه و چوار جاری ده‌گه‌ل ره‌بب/ره‌ببی‌دا هاتوو، یه‌ک جاریش له‌گه‌ل خودا؛ ئه‌مه به‌و واتایه‌په که له شیعری ئه‌حمه‌دموختاردا زۆترین به‌کارگیرانی ئامرازی یا له بانگه‌پشتدا له‌گه‌ل وشه‌ی ناوی خودادا (خوا، ره‌بب)دا ده‌بینرێت و ئه‌م به‌کاره‌پنرانیشه له‌ری زمانی عه‌ره‌بیه‌وه و له ژێر کارتیکه‌ری ئه‌و زمانه‌دا پێکهاتوو.

ج- ئامرازی ل (له‌ پاشه‌وه)

ئامرازی ل وه‌ک پاشگرتیک بۆ بانگه‌پشت به‌ دوا‌ی چه‌ندین وشه‌وه به‌کار گیراوه؛ له‌وانه هه‌ر له‌گه‌ل وشه‌ی جان‌دا (واته: جانا و ئه‌ی جانا) ٤٦ جار هاتوو. هه‌روه‌ها له‌گه‌ل وشه‌گه‌لی تریشدا هاتوو؛ که گرن‌گترینیان بریتین له: نیگار (٥ جار)، دوله‌ر (٧ جار)، خودا (٣ جار) و عه‌زیز (١ جار).

د- ئامرازی لێکدراوی ئه‌ی (له‌ پێشه‌وه) و ل (له‌ پاشه‌وه)

لێره‌دا ده‌بینین که ئامرازی ئه‌ی که جێگه‌ی بانگ پێکرانی سه‌ره‌تای وشه‌یه، هاتوو و له‌ کۆتایی وشه‌ی بانگ‌کراویشدا ئامرازی ل که ئه‌ویش وه‌ک ئامرازی بانگه‌پشتی سه‌ره‌خۆ له‌ کۆتاییه‌وه ده‌نیشیت، په‌ دوا‌ی وشه‌ی بانگ‌کراودا هاتوو. ئه‌م ئامرازه لێکدراوه له‌ شیعری ئه‌حمه‌دموختاردا له‌گه‌ل وشه‌ی جان‌دا (ئه‌ی جانا! (هه‌مان: ٩٦، ٩٨، ١٣٣)) هاتوو و به‌س، ئه‌ویش سی‌ جار.

ه- ئامرازی لێکدراوی ئه‌ی (له‌ پێشه‌وه) و ه/ه (له‌ پاشه‌وه)

ئه‌م پێکهاته‌یه هه‌ر له‌ بیچمی ئامرازی لێکدراوی پێشوودا دوو جار له‌گه‌ل دڵ (ئه‌ی دله‌! (هه‌مان: ١٠٠، ٢١٠)) و یه‌ک جار له‌گه‌ل شیتدا (ئه‌ی شیت! (هه‌مان: ١٧٥)) هاتوو.

و- ئامرازی ه/ه/ه/ینه

ئامرازی ه/ه/ه/ه وه‌ک پاشگرتیک بۆ بانگ کردن چوار جار نیشته‌وته پاشووی وشه‌ی خه‌لق-ه‌وه (خه‌لقه‌! (هه‌مان: ١٢٠، ١٣١، ١٤٦، ١٩٤)) و شیوازییک له‌ بانگه‌پشتی خولقاندوو. پاشگرتی عینه‌ش هه‌ر له‌و کارکرده‌دا پێنج جار (سی‌ جار به‌ شیوه‌ی خه‌لقینه‌! (هه‌مان: ١٤٠، ١٤٤، ١٤٤)، جارێک به‌ شیوه‌ی قه‌ومینه‌! (هه‌مان: ١٤٤) و جارێکیش به‌ شیوه‌ی کوردینه‌! (هه‌مان: ١٩٢)) ئه‌رکی بانگه‌پشتی جێبه‌جی کردوو.

ز- ئامرازی وا

ئه‌م ئامرازه له‌ زمانی عه‌ره‌بیدا بۆ بانگ و هاوار کردن له‌ که‌سی به‌ مه‌به‌ستی شین و واوه‌یلا کردن و له‌ پێشه‌وه‌ی بانگ‌کراوه‌وه به‌ کار ده‌روات (سیویه، ١٩٩٨: ٢٢٠/٢). له‌ زمان و ئه‌ده‌بی کوردیدا بۆ ئه‌م مه‌به‌سته کاربردیکی ئه‌وتۆی نییه. که‌چی ده‌بینین شاعیر له‌ شیعریکی‌دا دوو جار به‌ مه‌ودای چه‌ند وشه‌یه‌ک به‌ر له‌ بانگه‌پشت که‌لکی لی وه‌رگرتوو و خالی گرن‌گ و شیوازاناسانه‌ی به‌ کارگرتی ئه‌م ئامرازه ئه‌وه‌یه که به‌ سه‌ر یه‌ک وشه‌ی دیاریکراودا نه‌هاتوو، به‌لکوو به‌سه‌ر ده‌رپڕینیکی چه‌ند وشه‌ییدا له‌ هه‌مان واتای ناسراوی زمانی عه‌ره‌بیدا هێناوه‌تی و سه‌د ئه‌لبه‌ته شاعیر باسی کوژران و چاک چاک بوونی دلێشی تیدا کردوو:

وا که کوژراوی برۆی تۆم چاوه‌که‌م! السلام ئه‌ی تیغی بوران! السلام

وا که چاک چاکه دلّی من ئەی السلام ئەی دەرد و دەرمان!
سەنەم!

(جاف، ۲۰۱۹: ۱۱۳)

واته هاوار و وه‌پرو ده‌کات که ئەی چاوه‌که‌م! و ئەی سەنەم! من کوژراوی بروی تۆم و دلم چاک‌چاکه، به‌و حاله‌شه‌وه سلاو بو تۆ ئەی تیغی تیژ (بو کوشتن) و ئەی دەرد و دەرمان (بو له‌ت له‌ت بوونی دل). ناییت ئەوه‌ش پشت گوێ بخه‌ین که "وا" له‌م به‌یتانه‌دا ده‌کریت به‌ هه‌مان واتای باوی خۆی ییت که «وه‌ها» و «به‌م شیوه‌یه» و شتی له‌م بابته‌ ده‌دات.

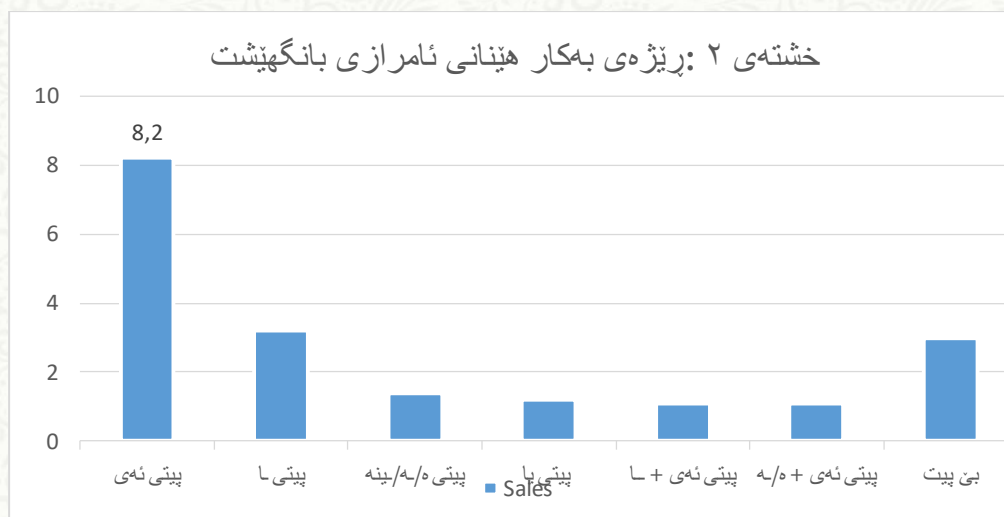
بی ئامرازی بانگه‌یشت

-ح

به‌ کار هێنانی بانگه‌یشت بی ئامراز زۆر جار له‌به‌ر ئەوه‌یه که قسه‌که‌ر (بانگه‌یشتکه‌ر) به‌ بانگه‌راوه‌وه نزیکه. هه‌ندێ جاریش له‌به‌ر په‌له‌ی ده‌ریزینی ناوی بانگه‌راوه، وه‌ک له‌ زمانی عه‌ره‌بیشدا باوه (السامرائی، ۲۰۰۰: ۳۲۲/۴). شاعیر به‌ بی ئەوه‌ی له‌ ئامرازی بانگه‌یشت که‌لک وه‌ریگریت، ئەم ساختانه‌ی ئافرانده‌وه. ئەو بانگه‌راوانه‌ش به‌بی ئامراز خولقه‌ینراون، بریتین له: قوربان (۹ جار) (ئه‌حمه‌دموختار، ۲۰۱۹: ۸۲، ۹۲، ۹۴، ۱۲۳، ۱۸۸، ۱۹۸، ۲۱۵، ۲۲۴، ۲۲۵)، عاشق (۱۱ جار) (هه‌مان: ۱۱۲، ۱۲۰، ۱۳۲، ۱۵۹، ۱۸۶، ۲۰۳، ۲۰۵، ۲۱۰، ۲۱۷ (کۆمه‌لی عاشق)، ۲۲۰)، خودا (۳ جار) (هه‌مان: ۹۶، ۱۴۹، ۱۵۴)، دوله‌ر (۳ جار) (هه‌مان: ۱۰۰، ۱۵۲، ۲۰۳)، ره‌فیع (۲ جار) (هه‌مان: ۱۹۴، ۲۲۲)، ره‌فیعان (۲ جار) (هه‌مان: ۱۱۸۷، ۱۹۱)، یاران (۲ جار) (هه‌مان: ۱۰۲، ۱۶۱)، ره‌قیب (۲ جار) (هه‌مان: ۱۰۲، ۱۹۱)، نیگار (۲ جار) (هه‌مان: ۱۵۲، ۱۸۷، ۲۲۴)، مه‌حبووبم (هه‌مان: ۱۶۲)، سه‌گباب (مه‌به‌ستی ره‌قیبه) (هه‌مان: ۱۷۴)، دێرک (هه‌مان: ۱۰۲)، میله‌تی کورد (هه‌مان: ۱۹۲)، سه‌سه‌ن (هه‌مان: ۲۰۴)، مه‌جنوون (هه‌مان: ۲۱۷)، بی‌وه‌فا (هه‌مان: ۲۰۲)، مارف (هه‌مان: ۲۰۲).

هه‌ندێک جاریش وه‌ک بانگه‌یشتیکی لێکه‌راو ئاوه‌لناویک هاتووه و به‌ شوێنیدا ناویکی تایبته که ده‌وری به‌یانی و دیاریکه‌ری ئەو ئاوه‌لناوه ده‌گیریت؛ ئەم بانگه‌یشته به‌ راشکاوی بۆنی گله و گازنده‌ی لێوه‌ دیت، ئەویش له‌ دۆستیکی خۆی که دواي سه‌رده‌می‌ک دووری، په‌رۆشی بووه و مه‌راقی دیداری له‌ دلیدا بووه (حه‌میده‌بدولکه‌ریم، ۲۰۰۰: ۲۰۸). زۆری تاسه و مه‌راق بۆته هۆی ئەوه‌ی که ئاور له‌ ئامرازی بانگه‌یشت نه‌داته‌وه و راسته‌وخۆ بچینه‌ سه‌ر ناوی که‌سه‌که و به‌ مونسبه‌ته‌وه له‌م دۆخه‌دا سیفه‌ته‌که‌شی که بی‌وه‌فاییه ده‌خاته‌ پێش ناوه‌که‌یه‌وه.

بی‌وه‌فا! مارف! به‌ جارێ بۆچ له‌ بیرت چوومه‌وه؟	بۆچی نازانی ئەمه چهن رۆژه من هاتوومه‌وه؟
	(جاف، ۲۰۱۹: ۲۰۲)

2-3-3- به پیتی ناوی بانگهێشت

أ- یه‌ک وشه‌یی

جانا! ئه‌ی جانا!

وشه‌ی جان ٤٦ جار له‌ شیعره‌ی ئه‌حمه‌دموختاردا بوته‌ به‌ربانگه‌واز و هه‌موو جارێکیش به‌ شیوه‌ی جانا (٤٢ جار) یا ئه‌ی جانا (٤ جار) به‌ کار هاتوووه‌. ئه‌لبه‌ت چوار جارێش وشه‌ی رۆحه‌که‌م و دوو جارێش گیانه‌که‌م (جارێک به‌ و جارێکیش بی ئامرازی ئه‌ی) هاتوووه‌ که‌ له‌ باری واتایی و ده‌لالیه‌وه‌ نزیک به‌ یه‌ک و له‌ یه‌ک راسته‌دان.

نازناوی شاعیر (ئه‌حمه‌د):

ئه‌حمه‌دموختار ٢٤ جار خۆی کردۆته‌ به‌رده‌نگ و هه‌رای له‌ خۆی کردوووه‌. دوو جار هاورێ ده‌گه‌ل ئامرازی "ئه‌ی" دا به‌ شیوه‌ی ئه‌ی ئه‌حمه‌د! (هه‌مان: ١٥٦، ١٧٨) و ٢٢ جار به‌ بی ئامراز (هه‌مان: ٩٥، ١٠٨، ١١٥، ١١٦، ١١٨، ١٢٠، ١٣٠، ١٥٢، ١٥٤، ١٦٦، ١٧٠، ١٧٤، ١٧٧، ١٧٩، ١٨٣، ١٨٦، ١٩١، ٢٠٢، ٢٠٧، ٢١٠، ٢١٤، ٢١٩). چهندین جاری به‌ شیوه‌ی ته‌جرید (جوێ کردنه‌وه‌) و چهند جارێش له‌ زمانی دلبه‌ره‌که‌یه‌وه‌ بانگی خۆی کردوووه‌. هه‌رچی ته‌جریده‌ واته‌ شاعیر له‌ زاتی خۆی که‌سیکی تری وه‌ک خۆی خولقاندوووه‌ و وه‌ک بلێیت به‌رامبه‌ری خۆی دایناییت، بانگی ده‌کات و له‌گه‌ڵی قسه‌ ده‌کات، وه‌ک به‌یتێ:

ئه‌گه‌ر بی ماچی لیوی دولبه‌رت تۆ ده‌س حه‌رام بی گه‌ر ئیتر یادی به‌هه‌شت و حه‌وزی
که‌وێ ئه‌حمه‌د!
که‌وسه‌ر که‌م

(هه‌مان: ١٢٠)

له‌ زمانی دلبه‌ره‌که‌شیوه‌ وه‌ک ئه‌م به‌یته‌:

وتم: تا که‌ی له‌ حه‌ق من چاوه‌که‌م! تۆ بی- وتی: نازانی ئه‌حمه‌د! ئیسته‌که‌ بی‌مروه‌تی
وه‌فا و مه‌یلی؟
باوه‌؟

(هه‌مان: ١٧٩)

دولبه‌را!

شاعیر ١٤ جار دولبه‌ری خۆی بانگ کردوووه‌. هه‌شت جار به‌ ئامرازی ل (له‌ پاشه‌وه‌) (هه‌مان: ١١٨، ١٥٦، ١٦٦، ١٩٦، ١٧٤، ١٧٤، ٢١٠، ٢٢٠)، چوار جار به‌ ئامرازی ئه‌ی (هه‌مان: ٩٧، ١٥٣، ١٧٨، ١٨٨)، دوو جار به‌ بی ئامراز (هه‌مان: ١٠٠، ٢٠٢).

چەند وشەى به پاشبه‌ندى «ه‌كه‌م» ه‌وه كردووه‌ته به‌ربانگه‌واز و بۆ بانگ كردنى خوشه‌ويست/دل‌به‌ره‌كه‌ى به‌كاره‌ي‌ناوه، كه بریتين له: چاوه‌كه‌م (١١ جار (هه‌مان: ٩١، ٩٦، ١١٣، ١٢٣، ١٣٤، ١٤٣، ١٤٥، ١٧٤، ١٧٩، ٢٠٢، ٢٠٣) و جارێكيش وه‌ك نوورى چاوه‌كه‌م (هه‌مان: ١٢٩))، رۆحه‌كه‌م (٣ جار (هه‌مان: ١٧٣، ١٩٤، ٢٠٩))، جارێكيش به‌ شيوه‌ى رۆحه‌كه‌ى من! (هه‌مان: ١١١)، گيانه‌كه‌م (٢ جار (هه‌مان: ١٢٦، ١٧٣)). ئەم ده‌سته بانگه‌يشته زۆرتر به‌ بى ئامرازى بانگه‌يشت هاتووه. شاعير ١٨ جار ئەم بانگه‌يشته‌ى خولقاندووه. ئەم شيوه بانگه‌يشته نزيكى و پيوه‌ندى و وابه‌سته‌يه‌كى قوولى شاعير ده‌گه‌يژيێت به‌و كه‌سانه‌وه كه به‌م شيوه بانگى كردوون.

قوربان!

وشه‌ى قوربان له شيعرى ئەحمه‌دموختاردا ٩ جار (پروانه به‌شى: ح-بى ئامرازى بانگه‌يشت له‌م وتاره‌دا) وه‌ك بانگكراو هاتووه و هه‌ر نۆ جاره‌كه‌شى به‌ بى ئامرازى بانگه‌يشت به‌ كار گيراو. ئەمه‌ش به‌و واتايه‌يه كه ئەم وشه له زمان و فره‌نگ و وێژه‌ى كوردى و به‌تايه‌ت به‌پى لێكدانه‌ى شيعرى ئەحمه‌دموختار زۆرتر به‌ بى ئامرازى بانگه‌يشت جى كه‌وتووه و بانگه‌يشتى له چه‌شنى ئەى قوربان!، قوربان!، يا قوربان! قوربان! نه‌ناسراو و نه‌بينراوه يا زۆر كه‌مه. به‌كارگيرانيشى به‌م شيوه‌يه نزيكى و گيان-فيدايى ده‌گه‌يژيێت.

زاهيد!/واعيز

زاهيد و واعيز له‌وانه‌ن كه ئەم شاعيره كردوونيه به‌رده‌نگى خۆى و هه‌راى لێيان كردووه. پێنج جار هه‌راى له زاهيد كردووه (هه‌مان: ٩٣، ١٥١، ١٥٥، ١٥٩، ١٩٤)، و دوو جاريش له واعيز (هه‌مان: ١١١، ١٥٤). هه‌موو جارێكيش به‌ بى ئامرازى بانگه‌يشت. خويندنه‌وه‌ى شيعرى ئەحمه‌دموختار پيشان‌ده‌دات كه نه‌هيئانى ئامرازى بانگه‌يشت به‌ نيسبه‌تى زاهيد و واعيز بۆ ده‌ريپى ته‌وس و توانج و تانه و لۆمه و ته‌نانه‌ت سووكايه‌تى و كه‌سايه‌تى شكاندنه. وه‌ك ئەم دوو نموونه‌يه:

زاهيد! وه‌ره ناو به‌زمى حه‌ريفانى لاده له‌ پيا و سه‌رزه‌نشى قۆر و
خه‌رابات خه‌رافات

(هه‌مان: ٩٣)

مه‌حاله ته‌ركى ساقى و يار و باده به‌سه واعيز! مه‌كه توخوا
قسه‌ى زل

(هه‌مان: ١١١)

خودا/ره‌ب!

شاعير ٩ جار هاوارى له خودا كردووه و وه‌ك بانگه‌يشت له شيعره‌كانيدا هاناي بۆ بردووه. سى جار به‌ شيوه‌ى خودا! (هه‌مان: ٩٦، ١٤٩، ١٥٤)؛ دوو جار به‌ شيوه‌ى ئەى خودا! (هه‌مان: ١٣٦، ١٥٨)؛ دوو جار به‌ شيوه‌ى خوايا! (هه‌مان: ٢١٢، ٢١٩)؛ يه‌ك جار به‌ شيوه‌ى يا خوا! (هه‌مان: ٢٠٩)؛ و جارێكيش وه‌ك خوداوه‌ندا! (هه‌مان: ٢١٥). شايانى باسه كه چوار جار بانگه‌يشت به‌ وشه‌ى ره‌ب هاتووه كه پێكه‌وه هاوته‌ريب و هاوواتان (هه‌مان: ١٣٥، ١٥٣، ٢١٢، ٢١٩). جا هه‌ر كام له‌مانه ده‌لاله‌تێك ده‌به‌خشێت. بۆ وێنه "يا خوا" بۆ دۆعا و ده‌ريپى پيرۆزبایى به‌ بۆنه‌يه‌كه‌وه. له‌مه‌ر بانگكراو (ره‌ب) هه‌وه ئاماژه به‌ خالێكى گرینگ پيوسته؛ ئەويش ئەوه‌يه كه بانگى ره‌بى/يا ره‌بى! له كوردیدا زۆر جار بۆ دۆعا به‌كارده‌گیريێت و چیدی بانگ كردنه‌كه به‌و شيوه‌يه نيه كه كه‌س يا شتيكى تر بانگ

دەکرێ. ئەم دەلالەتە بە راشکاوی لە بەیتی: پێ و قودوومت خێر بێ یا ڕەببى بلند بێ
پایەكەت! شاد و مەمنوون بە تەشریف هاتنى تۆ پیر و جوان (هەمان: ١٣٥) دا دیارە. هەر
بۆیەشە کە باشتر وایە نیشانەى بانگێشتەکە لەم نمونانەدا بکەوێتە دواوە.

عاشق!

شاعیر کە لە سەرئاسەری دیوانەکەیدا خۆى وەک عاشقێک -جا یا عاشقى
یار/دلبەر/خۆشەویستى یاخۆ عاشقى ولات/نیشتمان و گەل و هۆزى- دەرکەوتوو و دەورى
گیراوە، ١٠ جار عاشقى وەک بانگراو بە کار هێناوە و ڕووى دەمى تێکردوو (پروانە
بەشى: ح-بێ ئامرازى بانگێشت هەر لەم وتارەدا). هەموو جارێکیش بە بێ ئامرازى
بانگێشت. پێنج جار لە زارى دلبەرەکیەو خودى شاعیر بە عاشق بانگ کراوە و بە
کردارى «وتى» یا «پێى وتم» راستەوخۆ دلبەر پێى وتوو عاشق، وەک ئەم نمونەیه:
بەرامبەر ئەبرووانى کەوتمە سوجدە، ئەگەرچى قیبلەگاہى تۆ کەچە، نوێژت نیه
وتى: عاشق!

بائى

(هەمان: ١١٢)

چوار جاریش شاعیر لە بارى مۆنۆلۆگیکدا خۆى بە عاشق بانگ کردوو، وەک ئەم نمونە:
بۆجى عاشق! شیتى تۆ وا مەیلی بەزمى ئەمشەو جەننەتوئەعلايه، دلبەر
فیردەوست هەیه؟
حوورته

(هەمان: ٢٠٥)

ساقى!

شاعیر سێ جار (هەمان: ١٣٤، ١٣٦، ١٧٣) هانای بۆ ساقى بردوو و ڕووى دەمى
تێ کردوو و پێى گوتوو کە مایەى خۆشى و حەياتى ئەو، پێكى مەیه و کەوابوو پا
(ساقى) هەلسیت و مەى و فنجان بێنى و بە جامى مەى سەرخۆشى بکات. لەگەڵ
ساقیشدا ئامرازى بانگێشتى قەت بە کار نەهێناوە. جارێکیش بە پارانەو و
کروزانەو هەیه کەو مەبەستى دلى خۆى پێدەلێت: سا بێنە توخوا ساقى! (هەمان: ١٣٤).

رەفیق/رەفیقان/یار/یاران!

ئەحمەدموختار دەستەودامینى دۆست و هەفالانىشى بوو و هانای بۆ ئەوانیش
هێناوە و لە چەند شوێندا هەرای لێیان کردوو. بە پێوستى دەزانم ئاماژە بەو بکەم کە
"رەفیق/رەفیقان" زۆرتر دەگەرێتەو سەر هەفال و هاورى، کەچى "یار" زۆرتر دلبەر و گراوى
و مەعشوق دەگەرێتەو. "یاران" لە بارێكى واتایى نزیک بە رەفیقاندا بە کار چوو. بە هەر
حال شاعیر سێ جار رەفیقی بانگ کردوو؛ جارێک بە ئامرازى "ئەى" (هەمان: ١٣٦) و دوو
جار بە بێ ئامراز (هەمان: ١٩٤، ٢٢٢). سێ جاریش لە حالەتى کۆدا بانگی رەفیقایى
کردوو؛ دوو جار بە ئامرازى "ئەى" (هەمان: ١٩١، ٢٠٣) و یەک جار بە بێ ئامراز (هەمان:
١٨٧). دوو جاریش بە وشەى یاران (هەمان: ١٠٢، ١٦١) هەرای لێیان کردوو. لێرەدا بە
پێوستى دەزانم ئاماژە بکەم بە دەلالەتى تایبەتى بانگێشتى "یاران!" لە زمان و
فەرھەنگى کوردیدا؛ ئەویش ئەو هەیه کە ئەم بانگێشتە زۆرتر لە کاتى ڤردۆنگى و پرسى
ئافراندى و خێو خستە دڵەو بەکار دەبرێت و گەلێ جارێک بە شێوێ "هەیاران" یا
"هەیاران و مەیاران" دێتە ناو دنیاى دەقەو. وەک ئەم دەقەى هەژار کە فەرموویە:
"خەپالات ڤردبوومیەو. هەیاران! لە بۆکان بیستمان کە شارى پێنجوین بە بوومەلەرزە وێران
بوو" (هەژار، ٢٠٠٩: ٧٥). جا ئێستا ئەحمەدموختاریش بە ئاگادارى لە دەورى واتایى ئەم
بانگێشتە لە کوردیدا جارێک لە بەیتی «لە تارمەى ڤوو بە مەغریب خۆى نیشان دا ئەو
کلۆلارە /وتم: یاران! کە حەشرە ڤوژ لە مەغریب وا عەیانى کرد» (جاف، ٢٠١٩: ١٠٢)؛ لەو

مه‌دلوله‌دا به‌کاری‌هیناوه و جاریکیش هه‌ر به شیوه‌ی ئاسایی دۆستانی خۆی بانگ‌کردوو. ئه‌ویش به‌م شیوه‌یه:

به‌دیقه‌ت ئیوه‌ سه‌یری شیعره‌کانم بکه‌ن، یاران! به‌خودا شیعرم سواره
(هه‌مان: ۱۶۱)

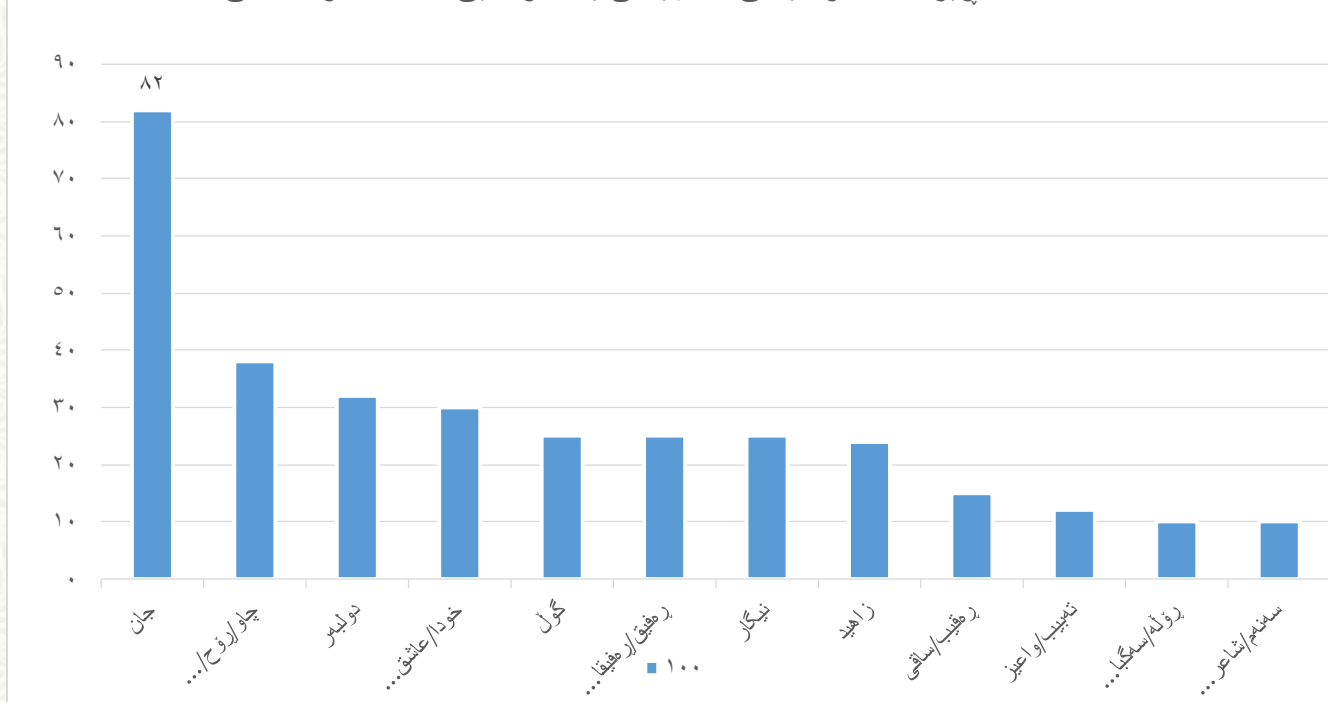
نیگار!

ئهم بانگه‌یشته‌ که شاعیر هه‌وت جار بو خوشه‌ویست و دل‌به‌ره‌که‌ی خۆی هیناویه، چوار جار به‌ ئامرازی پاشبه‌ندی لوه (نیگار!) (هه‌مان: ۹۶، ۱۱۱، ۱۲۲، ۲۲۴)، سێ جار به‌ بێ ئامراز (هه‌مان: ۱۵۲، ۱۸۷، ۲۲۴)، به‌ کاری گرتوو.

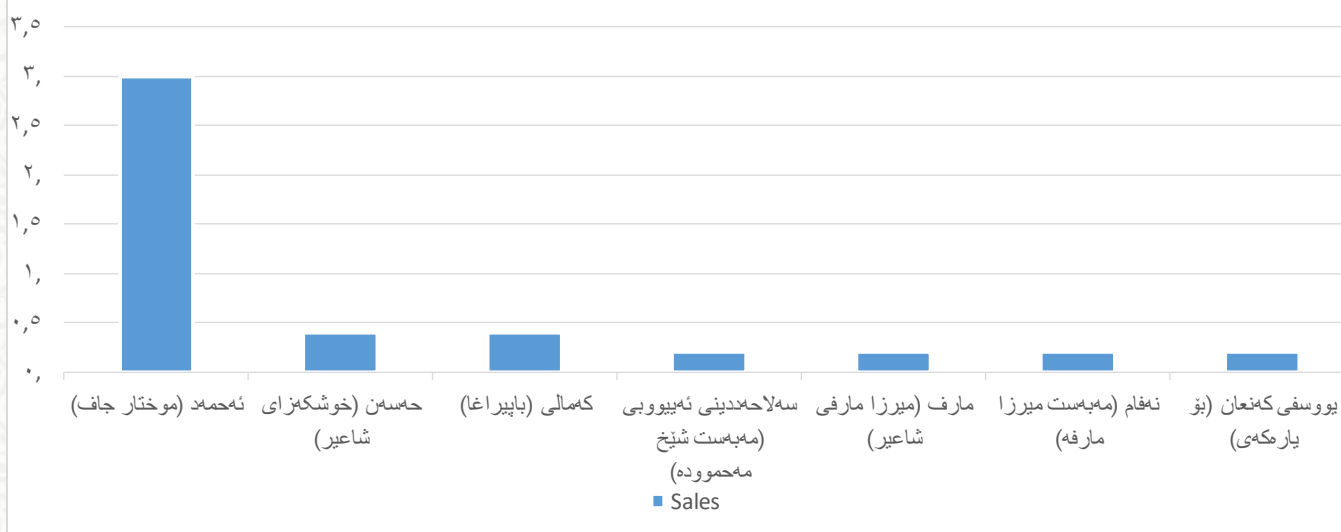
هه‌ندی وشه‌ی تر

بیجگه‌ له‌ ئهم چهند تاخمه‌ له‌ بانگه‌یشته‌کانی نێو شیعرێ ئهمه‌دموختار، چهند بانگه‌یشتی تر به‌رچاو ده‌که‌ون که تاکن یا به‌ زۆری پات نه‌بوونه‌ته‌وه. ئه‌وانیش بریتین له‌: بادی سه‌با (هه‌مان: ۸۴)، مه‌حمه‌لی له‌یلا (هه‌مان: ۸۷)، کافر (مه‌به‌ست دۆله‌ره‌که‌یه) (هه‌مان: ۹۸)، شوخه‌که‌ی عالی‌جه‌ناب (هه‌مان: ۹۱)، قه‌ناد (هه‌مان: ۹۸)، هه‌ورێ به‌هاری (هه‌مان: ۹۹)، شاعیر (هه‌مان: ۱۴۵)، شاعیرانی کورد (هه‌مان: ۱۴۷)، پۆله (هه‌مان: ۱۴۸)، که‌مالی دوو جار، جاریک به‌ ئامرازی ئه‌ی (هه‌مان: ۱۵۵) و جاریکیش به‌ بێ ئامراز (هه‌مان: ۱۷۱)، ره‌قیب دوو جار و هه‌ر دووش به‌ بێ ئامراز (هه‌مان: ۱۰۲، ۱۹۱)؛ یه‌ک جاریش داوای کردوو له‌ دۆله‌ر که به‌ ره‌قیب بلیت: سه‌گباب! لاچۆ! (هه‌مان: ۱۷۴)، جاریکیش بانگی کچه‌که‌ی خۆی (شه‌مه‌سه‌خان)ی کردوو (هه‌مان: ۱۴۲).

خشته‌ی ۳: ریزه‌ی به‌کار هینانی بانگه‌یشتی یه‌ک وشه‌یی: ئه‌لف. ناوی گشتی

خشتهی ٤: ریزهی بهکار هینانی بانگه‌یشتی یهک وشهیی: ب. ناوی تاییهت

ب- چه ندوشه‌یی (لیکدراو، سارسته، رسته و عیارهت)

زۆر چار ده‌بینن که شاعیر بانگه‌یشته‌که‌ی، که‌س/شتیکی دیاریکراوی تاک‌وشه‌یی نییه، به‌لکوو سیفیهت، تاییه‌تمه‌ندی یاخود واتیه‌که که له قالبی لیکدراو (ی ئیزافی/وه‌سفی)، رسته، سارسته یا عیاره‌تیکدا ده‌ریپروه و هه‌ندیک چار به ئامرازی بانگه‌یشتی ئه‌ی هیناویه‌تی و هه‌ندیک جاریش به بی ئامراز. ئه‌م ده‌سته‌به‌ندییه ده‌توانین به‌م شیوه‌یه به‌خه‌ینه‌روو:

1. لیکدراوی وه‌پال‌خراو

ئه‌ی سه‌روی نۆ بوستانی دین! (هه‌مان: ٩٤)؛ ئه‌ی به‌نی جه‌رگ و په‌ره‌ی دل! (هه‌مان: ١١١)؛ رۆحه‌که‌ی من! (هه‌مان: ١١١)؛ ئه‌ی شاه‌ی خوبان! ئه‌ی ماه‌ی تابان! (هه‌مان: ١١٢)؛ شوخی که‌نعان!؛ ده‌رد و ده‌رمان!؛ گۆلی له باغان!؛ سه‌روی بوستان!؛ راحه‌تی جان! (هه‌مان: ١١٣)؛ نووری چاوه‌که‌م! (هه‌مان: ١٢٩)؛ جیگای هیوای گشتمان! (هه‌مان: ١٣٥)؛ ئافه‌تی جان و دل! (هه‌مان: ١٧٨)؛ بولبولی دل!؛ کۆمه‌لی عاشق! (هه‌مان: ٢١٧) هه‌رچه‌ند کۆمه‌لی عاشق دوولایه‌نه‌یه و توانایی ئه‌وه‌ی هه‌یه که لیکدراویکی وه‌سفی بیت، به‌لام لیره به پپی هپماکان ئیزافی دپته نه‌ژمار. ناوی تاییه‌تیش له قالبی لیکدراوی ئیزافی و وه‌سفیدا بانگ‌کراوه. ئیزافییه‌که‌ی وه‌ک: یووسفی که‌نعانی من! (هه‌مان: ١٤٢) که بو خوشه‌ویسته‌که‌ی به‌کاره‌یناوه؛ عه‌شره‌تی نه‌ورۆلپش له‌م به‌یته‌ی ژیره‌وه‌دا ده‌توانیت له جنسی ناوی تاییه‌تی بی: عه‌بدولای خالۆ عه‌مین و ئه‌وره‌حیمی نه‌ی- جار ئه‌ده‌ن ئه‌ی عه‌شره‌تی نه‌ورۆلی! قه‌وم و به‌ده‌ست خزه‌مه‌کان!

(هه‌مان: ١٣٧)

2. لیکدراوی وه‌سفی

ئه‌ی یاری بی‌مروه‌ت! (هه‌مان: ٩٨)؛ ئه‌ی نیگاری نازه‌نین! (هه‌مان: ١٠٠)؛ ئه‌ی قه‌ومی وه‌فادار! (هه‌مان: ١٠٢)؛ گۆلی په‌رهن! (هه‌مان: ١١٧)؛ بتی په‌رهن! (هه‌مان: ١٣٤)؛ بتی په‌یمان‌شکین! ئه‌ی کافری بی‌ره‌حم و بی‌مروه‌ت! (هه‌مان: ١٠٢)؛ ئه‌ی برا گیان! (هه‌مان: ١٠٦)؛ ئه‌ی یاری وه‌فادار! (هه‌مان: ١٠٧)؛ ماه‌/مه‌هی تابان! (هه‌مان: ١١٣)

(۱۳۴): تیغی بورران! (هه‌مان: ۱۱۳): یاری عه‌زیز! (هه‌مان: ۱۱۸): شوخی پهری‌په‌یکه‌را! (هه‌مان: ۱۱۹): سه‌گه قۆل‌هه‌ل‌کراوه‌که‌م! (هه‌مان: ۱۲۹).

ئه‌حمه‌دموختار ناوی تاییه‌تیشی له لیک‌دراوی وه‌سفیدا به کار هیناوه؛ هه‌ندیک جاریش ئاوه‌ل‌ناویکی جینوداری بو ته‌رخان کردووه، وه‌ک مه‌لا عیسا‌ی ته‌ره‌س! (هه‌مان: ۱۲۸). دیاره له لیک‌دراوی وه‌ک یاری دل‌نازاری من! دا وه‌سفی و ئیزافی کو کردۆته‌وه و له قه‌ومی نه‌جییی بیکه‌س و مه‌زلووم‌دا سی ئاوه‌ل‌ناوی ریز کردووه که یه‌کیانی به ئامرازی بادانه‌وه خستۆته سه‌ر دوانه‌که‌ی تر.

3. لیک‌دراوی پێوه‌ند‌کراو

به‌و واتایه که دوو وشه پێوه‌ند کراون به یه‌که‌وه، وه‌ک قه‌وم و خزمه‌کان (هه‌مان: ۱۳۷) له لیک‌دراوی: ئه‌ی عه‌شره‌تی نه‌ورۆلی! قه‌وم و خزمه‌کان! (هه‌مان: ۱۳۷)، که به ئامرازی واوی پێوه‌ندی به‌ستراون به یه‌که‌وه، ئه‌م بانگه‌پێشته له کارکردیکی تردا له باری پێزمانییه‌وه وه‌ک جیگرێکه بو عه‌شره‌تی نه‌ورۆلی. یا وه‌ک ئه‌ی میلله‌ت و قه‌ومی خۆمان (هه‌مان: ۱۳۷) که په‌یوه‌ست کراون به یه‌که‌وه. هه‌روه‌ها وه‌ک: قه‌ومی نه‌جییی بیکه‌س و مه‌زلووم! (هه‌مان: ۱۹۲).

4. عیباره‌تی واتایی

لێره‌دا چه‌ند وشه که‌وتوونه‌ته په‌نا‌ی یه‌ک که ناچه‌ه قالی لیک‌دراوی ئیزافی یا وه‌سفیه‌وه، به‌ل‌کوو سه‌رحه‌م وشه‌کان پیکه‌وه هاوړی له‌گه‌ل باری بانگه‌پێشته‌که‌دا واتایه‌ک ده‌ده‌ن به ده‌سته‌وه. وه‌ک: باعیسی هێزی دل و پشت و په‌نا‌ی بیکه‌سان! / یانه‌یی سه‌رکه‌وتنی قه‌ومی نه‌جییی کورده‌کان! (هه‌مان: ۱۲۵): واسیته‌ی رێگه‌ی نه‌جاتی قه‌ومی دلسووتاوی کوردا! / ئه‌ی نیساری مه‌قده‌می تو بن به جاری رۆح و گیان! (هه‌مان: ۱۲۵): ئه‌ی دل و گیانم فیدایی تویره و عینوانه‌که‌ی! (هه‌مان: ۲۱۷). له‌م بانگه‌پێشته‌دا شاعیر به خسته‌ه په‌نا‌ی یه‌کی چه‌ندین وشه واتا و مه‌به‌ستی خۆی به به‌رده‌نگ/بانگ‌کراوه‌که‌ی گه‌یان‌دووه. ئه‌م کاره‌ی به نیازی ده‌ریزینی هیوا و ئاره‌زوو، خۆشه‌ویستی و گیان‌به‌خشی کردووه.

5. جیگری سینتاکسی له بانگه‌پێشته‌دا

هه‌ندێ جار شاعیر جیگری بو بانگه‌پێشته‌کانی داناوه. ئه‌م جیگره‌ی بو جه‌خت کردن و ناساندنی زۆرتر هیناوه. وه‌ک:

عه‌بدولای خالۆ عه‌مین و ئه‌وره‌حیمی جار ئه‌ده‌ن ئه‌ی عه‌شره‌تی نه‌ورۆلی!
نه‌ی به‌ده‌ست، قه‌وم و خزمه‌کان!

(هه‌مان: ۱۳۷)

قه‌وم و خزمه‌کانی وه‌ک جیگرێکی سینتاکسی بو عه‌شره‌تی نه‌ورۆلی به‌کاره‌یناوه.

واسیته‌ی رێگه‌ی نه‌جاتی قه‌ومی ئه‌ی نیساری مه‌قده‌می تو بن به جاری
دلسووتاوی کوردا! رۆح و گیان!

(هه‌مان: ۱۳۵)

نیوه‌دیری دووه‌م وه‌ک جیگرێکه بو نیوه‌دیری یه‌که‌م؛ واته بانگ‌کراوی دووه‌م هه‌مان بانگ‌کراوی یه‌که‌مه به‌س تاییه‌تمه‌ندی و به‌یانیکی زۆرتره بو بانگ‌کراوی یه‌که‌م.

6. رسته

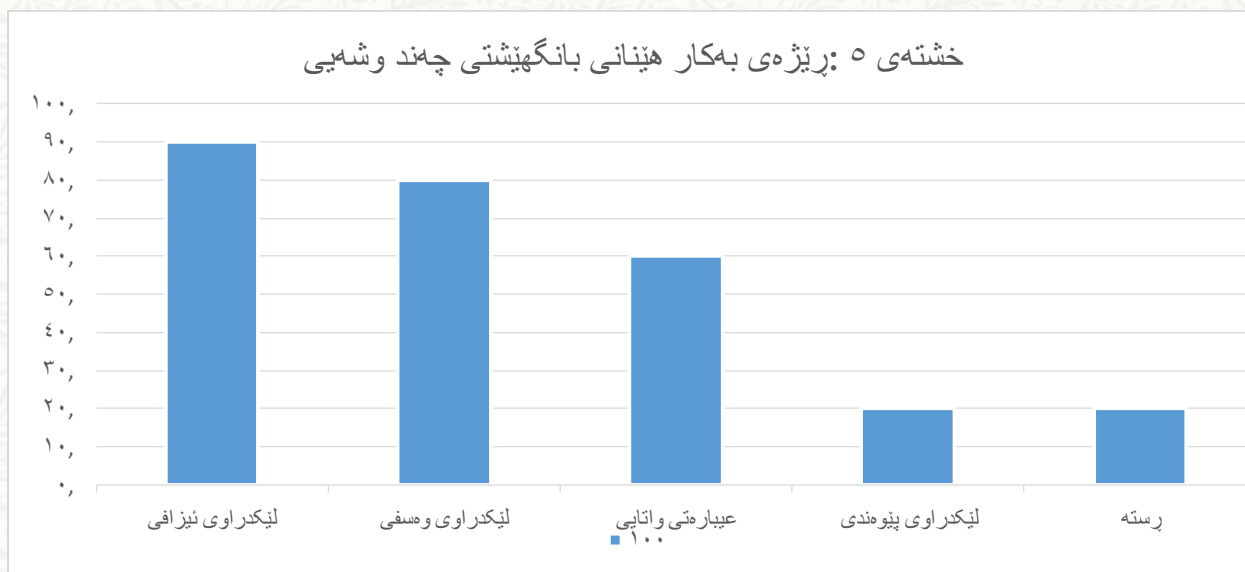
رسته‌ی بانگه‌پێشته‌دار له زاتی خۆیدا رسته‌یه‌کی پێوه‌ندی-ته‌وه‌ره، که له سه‌رێکی ئه‌م پێوه‌ندییه‌وه بانگ‌کەر ده‌وه‌ستی و له‌و سه‌ره‌که‌ی تریشییه‌وه، به‌رده‌نگ/بانگ‌کراو. گرینگترین کرده‌وه‌ی زیو ئه‌م پێوه‌ندییه‌وه، وت‌ووێژه (امیرخانلو، ۱۳۹۷: ۵۳). ئه‌حمه‌دموختار

شيعرێکی هۆنیوه تهوه که نموونهی بانگهێشت له قالبی پرسته و سارستهی تیدا بهدی دهکری. ئەم شیعەرە ٥ بهیته که یەک بهیتی بانگهێشتی یارەببی تیدایه که دهکهوێته ریزی تاک وشهیهکانهوه و پێشتر لهم وتارهدا له بهشی ٢-٣-١ به پێی ناوی بانگراودا ئاماژهی پێ کرا. لهو بهیتهکانی تری بهیتی دووهه می که بهم شیوهیهیه:

واسیتهی رینگهی نهجاتی قهومی ئەهی نیساری مهقدهمی تۆ بن به جاری
دلسووتاوی کورد! رۆح و گیان!

(هه مان: ١٣٥)

بالی دووهه می پرستهیهکی تهواوه و هه موو ئەندامێکی پرستهی له خۆ گرتوه.

2-3-4- بانگهێشت وهک یهکی له دیارترین ئەدگارهکانی شیعری ئەحمه دموختار

ئەحمه دموختار هه ندیک شیعری هه ن که له هه موو یا زۆربهی بهیتهکانیدا بانگهێشتی بهکارهێناوه. شاعیر لهم شیعرا نه دا زۆر له گه ل بهردهنگه کهیدا هه ست تێکه ل بووه و بهیت به بهیت ئەوی له خه یالی خۆیدا ئاماده کردوه، بۆیه پهیتا پهیتا بانگی کردوون و له گه لیان دواوه، هه رچه نه د له بهیتێکه وه بۆ بهیتێکی تر په رده نگه بانگهێشته که بگۆریت و پروو بکاته که س/که سانێکی تر. نموونه یهک لهم چه شنه لێکه ده دهینه وه.

السلام ئەهی شاهی خوبان! السلام ئەهی ماهی تابان! السلام
السلام

مودده تێکه من له هه جرا نابینام السلام ئەهی شوخی که نعان!
السلام

وا که کوژراوی برۆی تۆم السلام ئەهی تێغی بورران! السلام
چاوه که م!

وا که چاک چاکه دلی من ئەهی السلام ئەهی دهرد و دهرمان!
سه نه م!

بولبولی جانم له هه جرت بئ- السلام ئەهی گۆلی له باغان!
ده نگه

قامه تی ئەلفم له غه متا بوو به السلام ئەهی سه روی بووستان!
نوون

ئه حمه د ئه مړۆ بئ خوده بۆ السلام ئه ی راحه تی جان!
وه سلی تو السلام

(جاف، ۲۰۱۹: ۱۱۳)

ئه م شيعره جوانترين و پربه پيست ترين نموونه يه كه بۆ ئه م بابته. چونكه ده قيكی حهوت به يتيمان له بهر ده ستدايه و له هه موو به يت و بگره له هه ر ميسره عيكيدا له گه ل بانگه پيشتي كيدا پروو به پروو ده بينه وه. به گشتی له م ده قه شيعرييه دا سئ شت هه ر له يه كه م بينيندا زه ق-زه ق ديارن و خويان ده نوينن؛ ئه وپش ده ستپيك به السلام و ده ستپيك و كو تا يی هاتنی هه موو دوو هه م نيوه دي ره كانه به هه مان وشه و ئه و ی تري شيان بانگه پيشته كانه؛ سي په ميشيان يه كيتی به رده نگ/بانگراوه، واته له هه موو شيعره كه دا پرووی ده می له دل به ر/خوشه ويسته كه يه و وه ری نه گيراوه. ئه م شيعره حهوت به يتيه ده بانگه پيشتی تيدا يه، واته له سئ به يتيدا دوو بانگه پيشت هاتوو. نۆ دانه ی به ئامرازی ئه ی بانگ كراوه و يه ك دانه ی (چاوه كه م!) به بئ ئامراز. له دانانی ئه م شيعره دا وه ك ئاماده كه ری كو به ره مه كه ی شاعير ئامازه ی پئ كردوو (هه مان: ۱۱۴)، شاعير له قالب و چوارچيوه دا له ژېر كاريگه ری سالم (۱۸۰۵-۱۸۷۰) شاعيري ده و ره ی پيشتري ئه ده بی كورديدا بووه و بۆ خوشه ويسته كه ی دايناوه؛ بۆيه به هاوكيشه ی شاهي خووبان و ماهي تابان ده ستی پئ كردوو. ئينجا به شوخی كه نعان، چاوه كه م، تيغی بورران، سه نه م، ده رد و ده رمان، گولی له باغان و سه روی بووستان دريژه ی پئ داوه و به راحه تی جان كو تا يی پئ هيناوه. ئه مه واته سه ره تاكه ی ده رپري شان وشكو و پرشنگداريی دل به ره له چاوی عاشق (شاعير) وه، چه قی باسه كه گه شت وگوزاريكه له پي ده شتی زيويی ئه وين و تاسه و په سن داند و كو تا يیه كه شی هيمايه بۆ هه بوونی ئاسايش و ئارامشی عاشق له لای خوشه ويسته كه ی.

ئه م خويندنه وه يه له سه ر ئه م به شه له بانگه پيشت له شيعری ئه حمه دموختاردا، سه لم پنه ری ئه و بيروكه يه يه كه يه كيك له بنياته كانی شيعری ئه حمه دموختار بانگه پيشته كه له هه ر دۆخ و له هه ر حال كيدا په نا ی بۆ بردوو و به يارمه تی ئه م هونه ره به يانيه مه به ستی خۆی ده رپريوه.

ج- هه ندی بانگه پيشتی لیل و ناروون و دوو لایه نه

چه ند به يتيك له شيعری ئه حمه دموختاردا هه ن كه ده كريت به بانگه پيشت يينه ئه ژمار و هه روه ها ده شكريت ده وريكي تريان پئ بدریت؛ واته له باری و اتای-ريزما نييه وه دوو لایه نه ن. بۆ نموونه له به يتی: كوردم و بۆ كوردي ئه حمه د[!] سه عی ئه كه م، تا به م زوو/ئيتتجادی كوردي خو مان و سنه و بۆكان ئه كه م (هه مان: ۱۲۵)، له م به يته دا ده كريت كورد بخريته پال ئه حمه د به و اتای كورد/گه ل/میلله تی ئه حمه د كه له م حاله ته دا ئه حمه د موزاف ئيله يه، له لایه کی تريشه وه ده كريت ئه حمه د له دۆخی بانگراودا بخوينريته وه، به و اتا: ئه ی ئه حمه د من كوردم و بۆ خه لك/هه رشتيكي كوردي كو ششت ده كه م تا... يا ده بينين كه ئه م به يته: "يار تينووه به خوين و له ته گيري قه تلييه/ئه حمه د[!] ئه ونده شيته خه يالی ويسالته"، كيشه ی هه يه، ره نگه "شي تي" ييت! تاوه كو و وشه كان له باريكي دروستی ريزمانيدا جي بگرن (هه مان: ۱۷۵) كيشه يه کی بنه ره تی له خويندنه وه و بردنه وه- سه ري كه ی ئه ندامانی رسته دا خۆی زه ق كر دوته وه. ده كريت ئه م به يته ئاوا ييت: يار تينووه به خوين و له ته گيري قه تلييه/ئه حمه د! ئه ونده شي تي خه يالی ويسالته، تا له م شي وه خويندنه وه دا پرووی ده می شاعير له خۆی ييت. له م حاله ته دا ده چي ته ريزی نموونه كانی مه به ستی ئه م تويزينه وه يه وه. نموونه يه کی تر ئه م به يته يه:

ئەما فەهەمی [!] لە وەختێکە ئەمەن بۆ ئیشی مۆلک و ئیشی
هاشم ناوشار

(هه‌مان: ١٠٦)

جگە لە باری هەلکەوتن و گونجانی بانگه‌یشت یا نه‌گونجانی، هەلکراندنی واتایه‌کی
ئەوتۆش لەم بەیتە تا ڕاده‌یه‌ک ئەستەم دەنوێنێ. لەبەر ئەوەی که ئەما (ئەمما) بە میمی
سووک دوور لە زیهن و لاوازه؛ لە لایه‌کی دیکه‌شه‌وه فەهەمی که دیاره‌ ناوی که‌سیکه،
ئەگەر به‌رده‌نگ نه‌بێت و بانگ‌نه‌کراپی، ده‌وریکی واتادار له‌ پرسته‌که‌دا بۆی ده‌ست نادا؛
که‌وابوو ده‌مێنێته‌وه سه‌ر ئەوه‌ی که به‌رده‌نگ و پانگراو بێت، لەم حاله‌ته‌یدا ده‌گونجێت که
شاعیر پرووی ده‌می له‌و کردییت؛ ته‌نانه‌ت لەم حاله‌ته‌شدا واتاکه‌ی که‌موکووری هه‌یه.

3-2-5- لایه‌نی ده‌روونناسانه‌ی بانگه‌یشت له‌ شیعری ئەحمه‌دموختاردا

لێکۆڵینه‌وه‌ی بانگه‌یشت له‌ شیعری ئەحمه‌دموختاردا هه‌ندیک بابته‌ی گرینگی
ده‌روون‌ناسانه‌ ده‌خاته‌ ڕوو، که ده‌توانین به‌م شیوه‌یه‌ ده‌سته‌به‌ندیان بکه‌ین:

ده‌ره‌وخواز بوونی ئەحمه‌دموختار: ئەم شاعیره‌ زۆر ئاوری له‌ ده‌رخستنی هه‌ست و
نه‌ست و بیروراکانی بۆ که‌سان و خه‌لقان داوه‌ته‌وه و له‌ زۆربه‌ی هه‌لس‌وکه‌وت و
داکه‌وته‌کاندا به‌ ڕاشکاوی ده‌نگی خۆی هه‌له‌پناوه‌ و بانگی خۆی ڕاهێشته‌وه؛ ئەمانه
پیشان‌ده‌دا که ڕه‌هه‌ندی پێوه‌ندی گرتن و جوولانه‌وه و هه‌لس‌وکه‌وت کردن له‌گه‌ڵ
ده‌رووبه‌ریدا زۆر به‌هێز بووه؛ به‌م بۆنانه‌وه وه‌ک شاعیرێکی ده‌ره‌وخواز پێناسه‌ ده‌کرێت.

کۆمه‌لگرا بوونی ئەحمه‌دموختار: چونکه‌ بانگه‌یشته‌کانی زۆرتر ئاراسته‌ی خه‌لک و
کۆمه‌لگا و جه‌ماوه‌ر و دۆستان و یارانێ کردووه، و هه‌روه‌ها له‌بەر ئەوه‌ی له‌ ڕێگه‌ی
بانگه‌یشت‌کانیه‌وه گه‌لێک بابته‌ی کۆمه‌لایه‌تی و مرو‌فایه‌تی باس کردووه، به‌و ئاکامه
ده‌گه‌ین که وه‌ک شاعیرێکی کۆمه‌لگرا ناوزه‌دی بکه‌ین.

نیشتمان‌دۆست و نیشتمان‌په‌روه‌ر و گه‌له‌ز بوون: قوول بوونی هه‌ستی
به‌رپرسیاریه‌تی له‌ هه‌مه‌یه‌ر گه‌ل و نیشتمان‌ه‌وه که له‌ قورسیی و له‌ قوولایی دله‌وه
هه‌لقوڵینی بانگه‌یشته‌کانی بۆ گه‌ل/میلله‌ت/قه‌وم و وه‌ته‌ندا دیاره، ده‌بیاته‌ ریزی شاعیرانی
نیشتمان‌دۆست و نیشتمان‌په‌روه‌ر و گه‌له‌زه‌وه.

3-2-6- شرو‌فه‌ی ده‌لاله‌تناسانه‌ی بانگه‌یشته‌کان

ده‌لاله‌تی بانگه‌یشت به‌ ئه‌ی

ئەم ئامرازه‌ هه‌ندیک جار له‌ واتای سه‌ره‌کی خۆی ده‌رده‌چێت و جه‌خت کردن و زۆر
بوون ده‌گه‌یه‌نێت (فرشیدورد، ١٣٨٢: ٢٣٤). له‌ شیعره‌کانی ئەحمه‌دموختاردا کاتیکی ئامرازی
ئە‌ی به‌کارده‌هێنێت، جگه‌ له‌ بابته‌ی هه‌ست به‌ دووری و نزیکي کردن له‌گه‌ڵ
به‌رده‌نگه‌که‌یدا، هه‌ندیک مه‌به‌ستی تریش به‌رچاو ده‌که‌وێت. که گرن‌گترین و زه‌ق‌ترین
بریتین له‌:

بیرنانین:

گریه‌ی منی بیچاره‌ شام و سه‌حه‌ر ئەسڵه‌ن نییه‌ ته‌ئسیری لای ئەو دلی
ئە‌ی دولبه‌را! سه‌نگینت

(جاف، ٢٠١٩: ٩٧)

لەم بەیتەدا بێ‌که‌لک بوونی گریانێ خۆی وه‌بیری دولبه‌ره‌که‌ی ده‌خاته‌وه.

خواه‌یشت و ته‌مه‌نا:

توخوا ئە‌ی گۆل! به‌سه‌ تو ناز و چیه‌ ڕه‌حمی بکه‌ی جارێ به
عیشه‌ بولبول؟!

(هه‌مان: ١١١)

له گهل گيان و روځ و چاودا بو دهر پرينی ئه وپه ږی **خوشه ويستی و دل به ستی** به کاری گرتووه:

ئهی گیانه کهم! به چاوی رهشت سویند بو دینی چاوی توپه که هر چاوه چاو
ئه خوم به دل نه کهم

(همان: ۱۲۶)

کاتی بو بانگه یشتی خودا دپیتتی، **په نا بردنه بهر و داد و گازنده** مه به ستیتتی:
ئهی خودا! چی بکه م گولیکم بوو له ناو ئه و گلپنهم وا له دهس چوو که وته دهس
جه معی گولان بادی خهزان

(همان: ۱۳۶)

لومه و تانه:

پرو ئهی وشکه سوفی! با موباره ک بی له من و پیاله ی شهراب و وهسلای شوخی
تو جه ننه ت با و یقاری من

(همان: ۱۴۱)

هاوده ردی و هه لانی هه ست و سوز:

ته و او نابی به ئه حمده ئهی که مالی! مه دخی له عهرسه ی وهسفی یارا پیی خه یالم
پرووی دولبه ر ئیسته که له نگه

(همان: ۱۵۵)

بو هه ره شه و تیخورین:

فهرمووی به من ئهی ئه حمده! حازر به له نازاد به له دهر د و غهم وا مهوسیمی
بو کوشتن قوربانه

(همان: ۱۷۸)

ئاگادار کردنه وه:

ئهی ره فیکان! گهر ئه پرسن ئه م تیره بارانی نیگاهی شوخی غه دداری
برینانه م چیه؟ منه

(همان: ۲۰۳)

به گه وره زانین و ریزبۆدانان:

بلای قوربانی تو بم ئهی به زوری په نجه وهک حهیده ر به سیما
سه لاهه ددینی ئه ییووبی! یوسفی سانی

(همان: ۲۱۵)

حه سره ت و داخ و که سه ر:

ئهی خودا! چی بکه م گولیکم بوو له ناو ئه و گلپنهم وا له دهس چوو که وته دهس
جه معی گولان بادی خهزان

(همان: ۱۳۶)

سه رسورمان و حه په سان:

ئوه دهمته نیگار! یا نوقته یی مه وهوومه ئوه لیوه؟ وه یا یاقووته؟ یا خو قووتی جانه؟
ئهی دولبه ر!؟

(همان: ۱۵۲)

ده لاله تی بانگه یشت به یا

ئهم ئامرازه له زمانی کوردیدا وهک ئامازه کرا زورتر له ژیر کاریگه ری زمانی عهره بیدا
دپته کایه وه. ده کری جگه له چهن بانگه یشتی سنووردار، بیرپته بالای خودادا به ناوه

جۆربه جۆره كانىيه وه، وهك ره بېب، ئەللا، خوا. له شيعرى ئەحمەدموختارىشدا هەر بهر بهر و شىوازەيه و جگه له واتاي هانا و پهنايۆردن، ئۆ ئەم واتاگه له ش هاتووه:

ناره زوو کردن:

دَلَم سَهْد پاره بئِ يا پره ببي! گهر بِيَت و له مردندا فهراموښ کم شه هادهت گهر
له بېرم چي نه کمه يادي

(هه مان: ٢١٩)

دُعای خیر کردن:

پي ۽ ٽوڊوومٽ خير بي يا رهبي بلند شاد و مه منونن به ته شريف هاتني ٽو بي پاهه ڪهت پير و جوان

(هه مان: ١٣٥)

دُعای شهر کردن:

ئەگەر يادى سەرى زولفت لە بىرم لە سەحراى عەشقى تۆدا بمگەزى يا پەربىي!
دەريچى جانا! رەشمارى

(هه مان: ٢١٢)

دهلاله‌تی بانگ‌ه‌شت به A

زۆرترین به‌کاره‌یێرانی ئەم ئامرازە لە بانگه‌یشتدا دەگەڵ وشەی جاندایە، کە بە شێۆهی جانا دەرده‌که‌وێت. دەتوانین ئەم واتەگەلە‌ی لێۆ وەربرگین:

ئاگادار كردنه وه:

سەلبىي پەرچەمى تۆم دەس كەوئ
چىمە لە ئىسلامى

كلىسا جىگەمە جانا! لە عەشقى زولفى
زوننارت

(هه مان : ٩٥)

دلم دايم له عه شقى تو نىگار! مه ست
هه ميشه كارى شين و ناله و نه فغان و
گرانه

(هه مان: ٢٢٤)

ٺه گهر سه د سال جه فا كه ي دولبره!! من
به نده فهرمانم

كه چونكه من نه زانم دائيما به دخويي
هر خويته

(هه مان: ١٦٩)

تکا/ داوا/ خواہش کردن:

ههتا كهى هه ر له دوور يى تۆ ئەمن بيم و به بى سوود بۆچ نيگهه بانىي گول و گولزارى
بچم جانا! ربه ر كه م

(هه مان: ١٢٠)

نیگار! چي ٽه بي ماچي ڪه رم بڪهي مه قسوودي ٽهم بيماره
ڪهي؟ حاصل

(هه مان: ۱۱۱)

نیگار! سا به لوتفی خۆت شهوێ تۆ له غهmdا وا له جیسمم وهخته ده‌رچێ
بۆ به‌ بالهنم گانێ شیرینم

(هه مان: ۱۳۲)

خۆشه ویستی و دلسۆزی:

شه مسه! تۆ لازمه من که وهختی مردم قهت فهرامۆشی نه که ی سنعت و
جانا! عیرفانی من

(هه مان: ۱۴۲)

گه لی مه منوونی لوتفت بووم که ته بلیغی سه لامت کرد به
عه زی! دلدار

(هه مان: ۱۰۵)

ریز لینان و به گه وره زانی:

ئه شک ی چاوی من شه رابه، قه لی زارم فهرموو ته شریف بی نه جانا! به زمه که ت
وه که که باب ئاماده یه

(هه مان: ۱۷۳)

لالانه وه و پارانه وه:

وهختی ره حمه دولبه را! میوانی تۆ ئه گهر له یلای منیش مه جنوونه که ی
دهوله تخانه تم دیوانه تم

(هه مان: ۱۱۸)

سه یرمان و سه رسورمان: ئه م ئامرازه زۆرت ده گه ل ناوی خودادا ئه م واتایه ده خولقی نی:
چ شیرینه خودایا! ئه و نیگارم به بالای ئه و پراوه ناز و
ته مکین

(هه مان: ۱۵۰)

نیگارا! لی م ئه پرس ی بوچی وا له عه شقی چاوی تۆیه چاوه که م! وا بووم به
دیوانه یه ئه حمه د؟ عه ودالت

(هه مان: ۹۶)

ناره زوو کردن:

خودایا! چی ئه بی زستانی مه یلی له حق ئه حمه د بکه ی تاوی به
هاوین؟

(هه مان: ۱۵۰)

ده لاله تی بانگه یشت به ه/ه/ینه

ئه م ئامرازانه به گشتی زۆرت بو ئاگادار و وریا کردنه وه ده رۆنه کار، وه که ئه م نموونانه:
خه یالم وایه خه لقه! من که ته رک ی عه شقی ئیتر میهری په ری پروویان به یه کجاری له دل
دولبه ر که م ده رکه م

(هه مان: ۱۲۰)

سه یری که ن خه لقی نه! توخوا حاله تی چه ند په ریشانه له به ر غه فله ت هه موو
زاری وه ته ن کاری وه ته ن

(هه مان: ۱۴۴)

وهختی تیکۆشانه ئه‌ی قه‌ومینه! وا خه‌زانی کرده‌وه ئیستیکه گولزاری
غه‌فله‌ت تا به‌که‌ی؟
وه‌ته‌ن

(هه‌مان: ١٤٤)

به‌سه‌ر خاكا ئه‌گه‌ر نازیش بکه‌ن هه‌فته‌نه ته‌ماشای سیبه‌ری ئه‌و شاخ و کپوه وا
له‌ سه‌رتانه!
که‌وردینه!

(هه‌مان: ١٩٢)

ده‌لاله‌تی بانگه‌یشت به‌ئە‌ی+ا

ئه‌م ئامرازه‌ لیكدراوه‌ زۆرتر بۆ واتای ده‌ریزینی خوشه‌ویستی و پیرای ئاگایی‌دان هاتوووه:
نه‌خۆشی خۆشتره‌ لای من له‌ ساغی و ئه‌گه‌ر یه‌ک هه‌فته‌ جارێ بپی پرسی
سیححه‌ت ئه‌ی جانا!
چۆنه‌ ئه‌حوالت؟

(هه‌مان: ٩٦)

که‌ ناوت دېنمه‌ سه‌ر لیوه‌کانم ئیسته‌ ده‌م و لیوم ئه‌چه‌سپین پیکه‌وه‌ بۆ
ئه‌ی جانا!
لیوی شیرینت

(هه‌مان: ٩٨)

ده‌لاله‌تی بانگه‌یشت به‌ئە‌ی+ه/ه/ینه

ئه‌م ئامرازه‌ زۆرتر بۆ هان‌دان و بزواندن و هه‌ل‌نان به‌ کار ده‌روات. وه‌ک له‌ به‌یتی:
وه‌ختی تیکۆشانه‌ ئه‌ی قه‌ومینه! غه‌فله‌ت تا به‌که‌ی؟/وا خه‌زانی کردوووه‌ ئیستاکه‌ گولزاری
وه‌ته‌ن‌دا ده‌رده‌که‌ویت گه‌ل و خزمی خۆی هان‌ده‌دا بۆ خه‌بات و هه‌ول و تیکۆشان
(چه‌میدعه‌ بدولکه‌ریم، ٢٠٠٠: ١٦٠). هه‌روه‌ها ئه‌م ئامرازه‌ی بۆ به‌زه‌یی و دلۆقانی و
دلسۆزی نواندیش به‌کاره‌یناوه‌، وه‌ک ئه‌م به‌یته‌:

ئه‌ی دله‌! به‌سیه‌ له‌ غه‌م بۆچی ئه‌نالی شه‌هدی لیوی دولبه‌رت بۆ ده‌ردی تۆ
ده‌رمانه‌ بۆت
برۆژ و شه‌و

(جاف، ٢٠١٩: ١٠٠)

هۆشداردان و ئاگادارکردنه‌وه:

هه‌ر که‌س که‌ عاشقی من ئه‌بی ئه‌ی شپته‌! تۆ خه‌یالی شتیکی
مه‌حاله‌ته‌
چارێ مردنه‌

(هه‌مان: ١٧٥)

ده‌لاله‌تی بانگه‌یشت به‌بی‌ئامراز

شاعیر هه‌ر کات ویستووێه یا په‌له‌ی بووه‌ زوو بچپته‌ سه‌ر ناوی ئه‌و که‌سه‌ی که‌
بانگی کردوووه‌، ئامرازێ له‌گه‌ل نه‌ه‌یناوه‌ و راسته‌وخۆ چۆنه‌ سه‌ر بانگه‌یشته‌که‌. ئه‌م کاره‌ش
به‌پپی ئه‌وه‌ی که‌ چ که‌سیکی بانگ کردیته‌، واتای خوشه‌ویستی، دژایه‌تی، ناڕه‌زایه‌تی و
نه‌فره‌ت له‌و که‌سه‌ی لی به‌دی‌ده‌کریته‌. وه‌ک ئه‌م نموونه‌ که‌ واتای خوشه‌ویستی
ده‌گه‌یژێته‌:

له‌ زولفت لازمه‌ دیسان بدووم، لی‌م مه‌گره‌ که‌ باسیکی درێژ و دووره‌، گه‌رچی
مه‌حبوویم!
ئیسته‌ ته‌کراره‌

(هه‌مان: ١٦٢)

بیجگه‌ ئه‌و حاله‌ت و واتایانه‌، ده‌توانین له‌م جوړه‌ بانگه‌یشته‌ ئه‌م واتاگه‌له‌ش وه‌ربگرین:
هانا بۆ بردن:

ږه فیکان! ئه م دلهم نه مشه و عه جه ب وه کوو بولبول له عه شقی گول خه ریکی
حالی په ریشانه
شین و گریانه
(هه مان: ۱۸۷)

ئاگادار کردنه وه:

له خه وه لسن دره نگه میله تی کورد! هه موو ته ئریخی عالم شاهیدی فزل
خه و زه رتانه
و هونه رتانه
(هه مان: ۱۹۲)

نه وه ند گه وه ر له دوو چاوم نه بارینم نیگار! داوینی من نه مړو وه کوو ده ریایی
له هیجرانا
عوممانه
(هه مان: ۱۸۷)

ږه فیک! هیچ غم مه خو، خوش ږابوږه، بزانه تو له دنیا دا له بو چهن روژی
فرسه ته ئیسته
میوانی
(هه مان: ۲۲۲)

هه ره شه به مه به سستی بچووک کردنه وه:

که نه شو شوخه له حق من ږه قیب! حيله و ده سیسه ی
میهره بانه
تو به تاله
(هه مان: ۱۹۱)

دواندن و قسه له گه ل کردن:

پپی وتم: عاشق! له گه نجی حوسنی پاسه وانی نه م ته لیسمه زولفی
من به هره ت نییه
من وتم: دولبه را! له بهر چی لاله دل- پپی وتم: عاشق به لیوی ئالی
خوینینه وا؟
گولناری منه
(هه مان: ۲۰۳)

ده لاله تی بانگه یشته به ناوی تاییه ت

دیاره ږرمارترین ناوی تاییه ت له بانگه یشته کانی نه حمه دموختاردا هه ر نازناوی
شیرعی خوی واته نه حمه ده و زورتر به بی ئامراز هاتووه. نه م جوړه بانگه یشته چهن دواتای
لی ده ږیته وه که گرن گترینیان به م شه رحیه:

به که م زانین و دابه زانندی که سایه تی:

نیگار نه مړو له ناو جه معی ږه قیا پپی مه حاله تو ئیتر ده ست که وئ یاری
دل ئازارت
وتم: نه حمه د!
(هه مان: ۹۵)

لالانه وه و ږارانه وه:

توو خودا نه حمه د! مه رو تو له م مه دو ئیتر له تاهیر یا له
قسانه
جه ففار
(هه مان: ۱۰۸)

سه رکونه و لومه کردن:

نه لیی نه حمه د! له کوشتن پروو له به حسی عه شقدا من

زۆر به زاتم

ده گێری

(هه مان: ۱۱۵)

ئاگادار کردنه وه:

یار به خهندهی نازه وه پرووی کرده من بوچی تۆ نازانی نه حمه دا!
فهرمووی: به سه دوژمنی بیگانه تم!

(هه مان: ۱۱۸)

سا حه سه ن! نه مشه وه وه کوو پیاو ده س به ئیستیا که زووبه زوو نه وه قه له عی
شیر و تیغی تیژ شه ددادیه

(هه مان: ۲۰۴)

بی وه فا! مارفا! به جاری بوچ له بیرت بوچی نازانی نه مه چهن پرۆژه من
چوومه وه؟ هاتوومه وه؟

(هه مان: ۲۰۲)

بنواره چ غه ررایه که مالی! هه موو عه بیی منی بیچاره به خودا پاره
شه عرم نه بوونه

(هه مان: ۱۷۱)

جوئ کردنه وه (ته جرید)، واته شاعیر له زاتی خوئی که سیکی تری جوئ کردو ته وه و نه وی
کردو ته به رده نگی خوئی و هه رای لی کردو وه:
نه گهر بی ماچی لیوی دولبه رت تۆ ده س حه رام بی گهر ئیتر یادی به هه شت و حه وزی
که وی نه حمه دا! که وسه ر که م

(هه مان: ۱۲۰)

فیزپوه کردن و چێز وه رگرتن له ده ریرینی ناوه که:

وتی: نه حمه دا! له عه شقا ئیسته وا ته ماشا که چلۆن برده دلی زارت به
مه شه ووره ئوستادی عه یاری

(هه مان: ۲۱۴)

شاعیر ناوی سلاحه ددینی نه ییوویی، بو شو به اندن و لیكچواندن له باری پالنه وانیتی و
قاره مانیتییه وه هیناوه؛ له م به یته دا حه یده ر که مه به ست حه زره تی عه لییه و یووسفیشی
به کار هیناوه به لام له غه یری بانگه یشتدا:

بلی قوربانی تۆ بم نه ی به زۆری په نجه وه ک حه یده ر به سیما
سه لاحه ددینی نه ییوویی! یووسفی سانی

(هه مان: ۲۱۵)

یووسفی که نهانی بو ده ریرینی خو شه ویستی له راده به ده ر به کاره یناوه:
به سه ری تۆ قه سه م نه ی یووسفی لیوی شیرینته تووتی
که نهانی من! شه که ره فشانی من

(هه مان: ۱۴۲)

ده لاله تی بانگه یشت به جیناوی م/ه که م

ئه م حاله ته له بانگه‌یشتدا زۆرتر له واتای ده‌پرینی ئه‌وپه‌ری خوشه‌ویستی و نزیکي و له ناخی دل و ده‌رووندا بوونی هیناوه. وهک له م به‌یتدا ده‌رده‌که‌وێت:
ئه‌حمه‌ده ته‌ن‌ها غولامی موخلیسی حه‌یفه مه‌یره‌نجینه مه‌یده بی‌سه‌به‌ب
تۆ چاوه‌که‌م! جانی عه‌زاب

(هه‌مان: ۹۱)

گیانه‌که‌م! قوربانی تۆ بم تۆ به بیکوژه ئه‌حمه‌د ئه‌گه‌رچی مردنی
شمشیری برۆت بی‌واده‌یه

(هه‌مان: ۱۷۳)

وا مه‌زانه ڕۆحه‌که‌م! ته‌نهام و له عه‌کسی ڕووی تۆ مه‌جلیس‌ئارا و
کونجی عوزله‌تا زینه‌تی ئه‌یوانمه

(هه‌مان: ۱۹۴)

ده‌لاله‌تی بانگه‌یشت به ناوی پیشه و پسپۆری: دوو جار بانگی له ته‌بیب
کردوو، هه‌ردوو جاره‌که‌ی به ئامرازی ئه‌ی هاواری لی‌کردوو و له هه‌ردوو حاله‌ته‌که‌دا
کاتی بانگی ته‌بیب ده‌کا، به دوایدا باسی مایه‌ی ژین و حه‌یات و سه‌لامه‌تی هیناوه: ئه‌ی
ته‌بیب! بۆچی موداوا‌ی زامی جه‌رگی من ئه‌که‌ی؟/باعیسی ژین و حه‌یات و سیحه‌تم
یاری منه (هه‌مان: ۲۰۳)؛ نۆشی دارووی لێوی تۆیه ئه‌ی ته‌بیبی حال‌زان!/باعیسی ژین و
حه‌یاتی عاشقی ڕه‌نجوورته (هه‌مان: ۲۰۵). هه‌روه‌ها هه‌ردوو جاره‌که‌ ته‌نیا نه‌خۆشی
جیسمی مه‌به‌ست نه‌بووه و به‌س، به‌لکوو سه‌ری کیشاوه‌ته ناو جیهانی دل و ده‌روون و ڕۆح
و ڕه‌وانی م‌رؤف و ئاماژه‌ی به ئاسته‌می و ئالۆزیی نه‌خۆشی ده‌روونی و ڕه‌وانی کردوو.
ئاماژه به‌م مه‌به‌سته له به‌یتی یه‌که‌مدا له زامی جه‌رگ و یار و له به‌یتی دووه‌مه‌دا له
وشه‌ی حال و عاشقی ڕه‌نجووردا ده‌بیندری.

ده‌لاله‌تی بانگه‌یشت به سارسته، رسته، عیبارته

شاعیر ئه‌م دۆخه‌ی له بانگه‌یشتدا زۆر جار بۆ داسه‌پاندنی سیفه‌ت، حاله‌ت و یا
تایبه‌تمه‌ندییه‌ک به‌سه‌ر ئه‌و بانگراوه‌دا خولقاندوو. وهک له م به‌یتدا به‌دی ده‌کری:
ئه‌وا ئه‌ی سه‌روی نێو بوستانی دین! به شه‌وقی کولمی گول تۆ بولبوله بی‌جانه‌که‌ی
دیوانه‌که‌ی خۆت هات خۆت هات

(هه‌مان: ۹۴)

به‌لام دیسان جگه له‌وانه، شاعیر به‌م جوړه بانگه‌یشته توانیوه واتاگه‌لێکی تریش
بخولقێنی. وهک:

خوشه‌ویستی:

نموونه‌ی ڕوویی تۆیه فیدات بم ئه‌ی به‌نی جه‌رگ و
په‌ره‌یی گول په‌ره‌ی دل!

(هه‌مان: ۱۱۱)

گه‌ر له مولکی حوسندا سولتانی ئه‌ی خۆ منی بی‌چاره جانا! خادیمی
یاری عه‌زیز! ده‌رگانه‌تم

(هه‌مان: ۱۱۸)

واسیتەى پرېگەى نەجاتى قەومى ئەى نىسارى مەقدەمى تۆ بن بە جارى
 دلسووتاوى كورد! رۆح و گيان!

(هه مان: ١٣٥)

دەریزینی تایبەتمەندی دەگەڵ ئەسل و نەسەبدا:

ئەي نىگارى بىۋەفا! ئەي شۆخى
 ھەورامى نەسەب! گۈلشەنى تارانمە؟!

(هه مان : ١٩٤)

دەلالەتی بانگمېشت بە ئاوەلناو و وشەى سۆزدارانە و ھەلۆیستدار

هه‌ندیک جار شاعیر پۆ ناساندنی دلبەرەکه‌ی به‌ سیفه‌تێکی تایبه‌تی وه‌ک بێ‌به‌لێنی و بێ‌رحمیه‌وه‌ له‌م حاله‌ته‌ له‌ بانگه‌شست که‌لکی وه‌رگرته‌وه‌:

بنتی پهیمان شکین! ئەی کافری بی‌رحم له داخ تەحمەدی بیچارە و تەرکی
و بی‌مروەت! ژبانی کرد

(همان: ۱۰۲)

لهم به یتهی ژیره وه دا به ئاوه لئاو هه لویستی خوێ که پر سووکایه تی و شکاندنی که سایه تیه، سه بارهت به به رده نگ نیشان داوه:

رۆژى بە يېڭە نېنەۋە فەرمۇى: دە بۇ پاسى نېۋەشەۋ، سەگە قۇل-
يېرەۋە ھەلگراۋەكەم!

(همان: ۱۲۹)

2-3-7-دهوری هاونشینی له پرده لاله ت کردنه وهی بانگمیشه کاند

زور جار شاعیر به هېنانی وشه گه لى هاو ته ریب و هاوسى ده لاله تېكى چر و پرى به ده قه كى به خشيوه. «پړوه ندى هاو نشینی له بنه رته د ا بریتیه له پړوه ندى زېوان په كه گه لړك كه له لړك دراندا ده كه ونه ته نیشتی په كدیه وه و پړكه وه په كه یه ك له ئاستیكى بالاتردا پړكده هین» (صفوى، ۱۳۸۳: ۲۶). رهوتى هاو نشینی ده پته هوى چر بوونه وه و زنده تر بوونه وه و ا تا (قهرمانى و حسینی، ۱۳۹۶: ۱۴۲). بهم شروقه یه كه شاعیر له بانگ میشته كانیدا سیفات و ته ییه تمه ندى وای ریز كړدوه كه له بارى و اتاییه وه ته و او پړكه وه هاو گه ریان هه یه و به و نیشتنه په نای په كه، ده لاله ته كه یان جوانتر و پوخت و پاراوتر دهرده كه ویت. وهك وه سف كړدى قهوم به وه فادار له م به ته دا كه باسى بیرناینی بونه به كى پړوه ندى دار به میله ته وه ده كات:

شەشى ئەيلوول ئەزانن ئىيە ئەى ئەو رۆژى بوو دوژمن قەتلىعامى
قەومى وەفادار! كوردەكانى كرد

(جاف، ۲۰۱۹: ۱۰۲)

يا وهك ئوهى كاتى تهيب دهكاته بهردهنگى خوى و بانگى لى دهكات، به درمانگه و شيفادهر وهسفى دهكات و ئوه پړوهنديه هاونشينيه به جوانترين شړوه دهخولقنښت:

ئەي تەبیب! بۆچی موداۋای زامی باعیسی ژین و حەیات و سیحەتم
جەرگی من ئەکەي؟ یاری منە

(همان: ۲۰۳)

له به‌یتیکدا که به بۆنه‌ی دامه‌زرانی یانه‌ی سه‌رکه‌وتنه‌وه هۆنیویه‌ته‌وه، ده‌وری ئهم
پێوه‌ندی هاونشینیه به جوانی ده‌رده‌که‌وێت:

با عیسی هیژی دل و پشت و یانه‌یی سه‌رکه‌وتنی قه‌ومی
 په‌نایی بی‌که‌سان! نه‌جیی کورده‌کان!

(هه مان: ۱۳۵)

بهم شیوهیه هوی هیز و دلی له گه پشت و په نای بیکه ساندای کۆ کردۆته وه و کاریگه ری دهقه که و قسه که ی گه یاندۆته ئاستیکی بهرتر و بهم ئافرانده و بیره ییه واتاکه ی دهوله مه ندر کردۆته وه.

2-3-8- شیوهی بانگه‌یشتنه کان به پئی شوینیان له رسته دا

بئی گومان ئه وه ی که شاعیر چۆن بانگه‌یشتنه که ی ده خولقینی و چۆن ئاراسته ی بهرده نگی ده کات، پوچنه یه کی زۆر گرینگ ده دات به دهسته وه پۆ تیگه یشتن له روانگه و جیهان بینی و بیر و باوه ری شاعیر (امیرخانلو، ۹۷: ۴۵). خالیکی گرینگ ئه وه یه که بانگه‌یشتنه کان له کوپی رسته دا جی ده گرن و چ جیگه و پیگه یه کیان له گشتیه تی رسته دا هه یه. هه ندیک جار ده ق به بانگه‌یشتنه وه ده ست پی ده کا، هه ندیک جار ده بینین که وتۆته نۆوانه وه و هه ندی جاریش له کۆتایی رسته که دا جی گرتوه. دیسان وردتر ده بیننه وه تیده گه ی که زۆر جار ده گه ل بانگه‌یشتنه که دا ده ستور به ئه نجامدان یا پارێز کردن له کاریک هاتوه، یا خو ئاوات و ئاره زوو، دۆعا و گله و سکالایه ک وتراوه. دیاره به پئی شوینی له رسته دا ده ور و کارتیکه ری و ده لاله تی ده گۆری. له سه ره تاوه واتای ئاگادار کردنه وه ده گه یینی، وه ک:

قوربان! وه کوو خاکی به ری پیت ئه حمه د که مه گه ر دولبه ری خوی بی
که وتوه دایم له گوزه ردا

(جاف، ۲۰۱۹: ۸۲)

له ناوه راستدا بۆ دیاری کردنی بهرده نگ و ههروه ها ئه وینداری و خوشه ویستی به کاری- هیناوه:

له ته خته ی نه ردی غه متا خه ریکی شه شده ری هات
ئه ی نیگارم! و نه هاتم

(هه مان: ۱۱۵)

دیسان له نۆوانه وه بۆ سه رسورمان هیناویه:

بۆ فربیی دلی ئه حمه د هه موو ده م حازه یا ره بیی! ئه و دولبه ره چه ن
ئه و شوخه مه ککاره!

(هه مان: ۱۵۳)

له کۆتاییه وه بۆ ده ریرینی په سن دان و تاریف دانه وه به خوشه ویستی وه که لکی لی- وه رگرتوه:

تاریکی زولفت بووه ته سا ده رخه توخوا مه سحه فی پرووت ئه ی
باعیسی کوفر م مه هی تابان!

(هه مان: ۱۳۴)

لایه نکی تر که پووسته دیاری بکری ئه وه یه که له گه ل بانگه‌یشتنه کاندای چ جۆر رسته گه لیک و به چ واتاگه لیکه وه هاتوه. لیکۆلینه وه له م بواره وه ئه وه مان بۆ پروون ده کاته وه که له گه لیدا فه رمان و ده ستور، ته مه نا و ئاره زوو، ئاوات و دۆعا، تکا و لالانه وه و پارانه وه، هه والی نه رینی، هه والی ئه رینی، پرسیار، سه رسورمان و هان دان هاتوه. داکه وتی بانگه‌یشتنه که به نیسه تی ئه م رسته واتاییانه له سی حاله تدا ده رده که ویت؛ یا که وتۆته پشیا نه وه، یا که وتۆته پاشیا نه وه، و یاخو له زیو دلی رسته که دا هاتوه. به گشتی رسته کانی پاش و پشی بانگه‌یشتنه که زۆرتر ئینشایی (ئافرانده یه)، واته زۆرتر له و چه ند شیوازه یه که له سه ره وه ناومان بردن، ته نانه ت هه ندی جاریش چه ند رسته ی ئینشایی

له گه لیدا هاتوو. وهك داواى كۆتایى پێهێنان له گۆل -ئهلبهت خاستنیشه له دلهر و دلدار- :

توخوا ئهى گۆل! به سه تو ناز و چیه رهحمى بکهى جارێ به
عیشه بولبول!

(هه مان: ۱۱۱)

يا وهك دهستووردان به روڤشتن بهر له بانگهێشتهكه:
پرو ئهى وشكه سوڤى! با موبارهك بى من و پيالەى شهراب و وهسلێ شوخی
له تو جه نهت با و يقارى من

(هه مان: ۱۴۱)

پرسیارى نهړینى (الاستفهام الإنكارى) به سه رسورمانه وه كه بانگهێشتهكه كه وتۆته نێوان
رسته كه وه:

چلۆن ته پرى دلم پرزگار ئه بى جانا! له كه خالت دانیه و حهلقه ئه سیرى
دهستى تو؟ زولفت وهك داوه

(هه مان: ۱۷۹)

رستهى هه والدر له پيش و پاش بانگهێشتهكه وه:
هه كهس كه عاشقى من ئه بى ئه شیتته! تو خه يالى
چارى مردنه شتیكى مه حالته

(هه مان: ۱۷۵)

دهستوورى نهړینى (النهى) كه بانگهێشت كه وتۆته نێوانیه وه:
له زولفت لازمه دیسان بدووم، لیم مه گره كه باسیكى درێژ و دووره، گه رچی
مه حبووبم! ئیسته ته كراره

(هه مان: ۱۶۲)

دهستوورى نهړینى (الأمر) و هه وال له پيش بانگهێشت و رستهى هه والدر له پاشیه وه:
له خه وه لسن درهنگه میلله تى كورد! هه موو ته ئریخی عالم شاهیدی فەزل
خه زه رهرتانه و هونه رتانه

(هه مان: ۱۹۲)

رستهى هه والدر له پيشه وه و دهستوورى نهړینى له پاشیه وه:
ئه حمه ده ته نها غولامى موخلیسى حه یفه مه پره نچینه مه یده بى سه بهب
تو چاوه كه م! جانی عه زاب

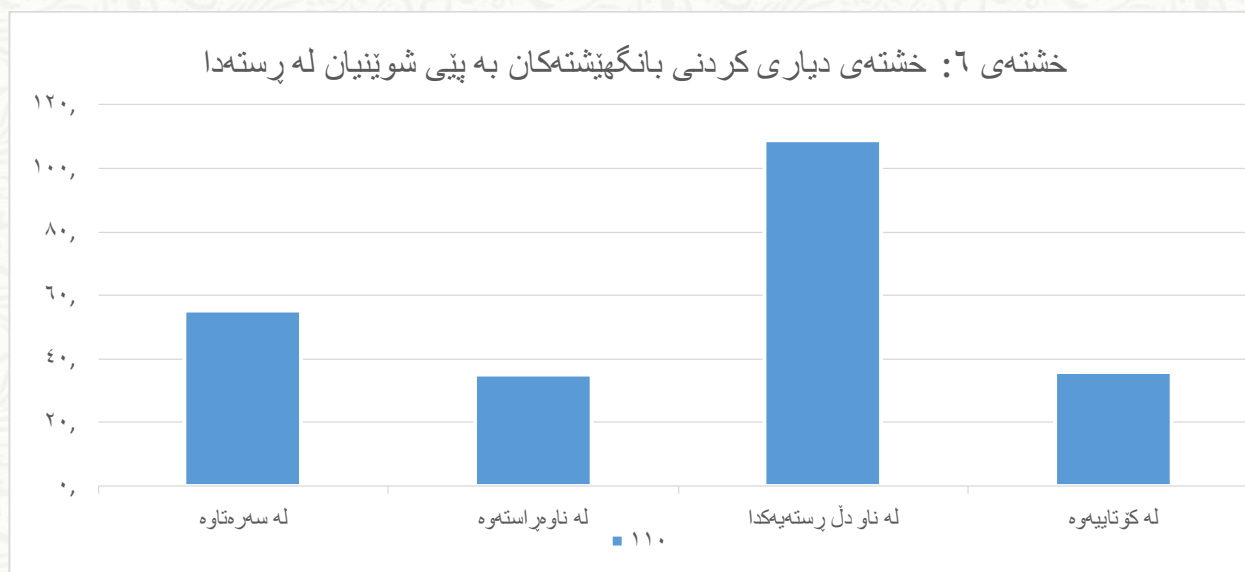
(هه مان: ۹۱)

بانگهێشت له نێوان رستهى پرسیاریدا و ههروهها رستهى هه والدرى نهړینى پيش
بانگهێشت و رستهى پرسیارى له پاشیه وه، ئه مانه له م به یتهدا كۆ بوونه ته وه:
وتم: تا كهى له حهق من چاوه كه م! تو بى- وتى: نازانى ئه حمه د! ئیسته كه
وهفا و مه یلى؟ بى مروه تى باوه؟

(هه مان: ۱۷۹)

شیاوى ئاماژهیه كه ئه حمه دموختار ۱۰۹ جار بانگهێشتى ئاخیه ته نێوه راستى
رسته كانه وه و ۵۵ جاریش له سه ره تاي رسته وه هی ناویه و ۳۶ جار له كۆتایى رسته و له ۳۵

شوینیشدا له ناوهراستهوه هیناویه تی. ئەم ههژماره دهتوانین له سهر ئه و خستهیهی خوارهوه ببینین:

3- ئەنجام

لێکدانیهوهی بانگه‌پشت له شیعی ئه‌حمه‌دموختاردا لایه‌نیکێ گرینگ و شیوازانسانه‌ی شیعه‌کانی ده‌خاته‌روو. ئەنجامه‌کانی ئەم توێژینه‌وه به شیوه‌ی پوخت و پاراو لهم چهند خاله‌دا ده‌گونجیت:

بانگه‌پشت یه‌کێ له بنیاته شیعییه‌کانی ئه‌حمه‌دموختاره. ئامرازه‌کانی بانگه‌پشت له شیعی ئه‌حمه‌دموختاردا بریتین له: ئه‌ی، ل، ئه‌ی+ل، ئه‌ی+ه/ه، ه/ه/ینه، وا، و به‌بێ ئامرازی بانگه‌پشت. ئه‌حمه‌دموختار له ئامرازی ئه‌ی 116 جار، ل 61 جار، ئه‌ی+ل 3 جار، ئه‌ی+ه/ه 3 جار، ینه 5 جار، یا 5 جار، وا 2 جار که‌لکی وه‌رگرتوه و 45 بانگه‌پشتیشی به‌بێ ئامراز به‌کار هێناوه.

شاعیر له بانگه‌پشت به‌هر ئامرازی که‌ندین ده‌لاله‌تی خولقاندوه: به ئامرازی ئه‌ی: بیرنانین، خواپشت و ته‌مه‌نا، خوشه‌ویستی و دل‌به‌سته‌یی، په‌نابردن و داد و گازنده، لۆمه و تانه، هاوده‌ردی و هه‌لنانی هه‌ست و سۆز، هه‌ره‌شه و تیخوورین، ئاگادارکردنه‌وه، به‌گه‌وره‌زانین و پرێزلێنان، هه‌سه‌رت و داخوکه‌سه‌ر، سه‌رسورمان و هه‌په‌سان.

به ئامرازی ل: ئاگادارکردنه‌وه، تکه‌/داوا/خواپشت کردن، خوشه‌ویستی و دل‌سۆزی، پرێزلێنان و به‌گه‌وره‌زانین، لالانه‌وه و پارانیه‌وه، سه‌یرمان و سه‌رسورمان (زۆرتر له‌گه‌ل ناوی خوادا)، ئاره‌زوو کردن.

به ئامرازی ئه‌ی+ل: ئاگادار کردنه‌وه، ده‌رپرینی خوشه‌ویستی و پیرای ئاگادار کردنه‌وه. به ئامرازی ئه‌ی+ه/ه: هه‌ندان، به‌زه و په‌حم و دل‌سۆزی، هۆشداردان و ئاگادارکردنه‌وه.

به ئامرازی ه/ه/ینه: ئاگادار و وریا کردنه‌وه.

به ئامرازی یا: ئاره‌زوو کردن، دۆعای خیر کردن، دۆعای شه‌ر کردن.

به ئامرازی وا: هاوارکردن له که‌سی به‌مه‌به‌ستی شین و واوه‌یلا کردن.

به م/هكهم: خوشه‌ويستی و هه‌ستی نزيك بوونه‌وه.
به‌بێ ئامراز: په‌له‌ بۆ چوونه‌سه‌ر بابەت، خوشه‌ويستی، دژايه‌تی، ناره‌زايه‌تی، نه‌فه‌ت، هانا‌بردن، ئاگادار‌کردنه‌وه، هه‌ره‌شه، دواندن و قسه‌ له‌گه‌ل کردن.
هه‌روه‌ها به‌ بانگ‌کردنی هه‌ندێک وشه‌ چه‌ندین ده‌لاله‌تی خولقاندوه که گرینگترینان بریتین له:
ناوی تايه‌ت: به‌که‌مزانی و دابه‌زاندنی که‌سايه‌تی، لالانه‌وه و پارانه‌وه، سه‌رکونه و لومه‌کردن، ئاگادار‌کردنه‌وه، جوێ کردنه‌وه (التجريد)، خوش هاتن و چيژ وه‌رگرتن، شوبه‌اندن، خوشه‌ويستی.
ناوی پيشه و پسپو‌ری: هاوارلی‌کردن، ده‌رپرینی ئيش و ده‌رد.
سارسته، رسته و عيابه‌ت: داسه‌پاندنی سيفه‌ت، حاله‌ت يا تايه‌تمه‌نديه‌ک، خوشه‌ويستی، ئه‌سل و نه‌سه‌ب.
ئاوه‌لناو و وشه‌ی سو‌زدار: ده‌رپرینی خه‌سله‌ت، سووکايه‌تی، شکاندنی که‌سايه‌تی.
ليکدانه‌وه‌ی بانگ‌يشه‌ت له‌ شيعری ئه‌حمه‌دموختاردا له‌ باری ده‌روونناسيه‌وه ده‌ره‌وگه‌رابوون و کومه‌لگه‌رابوون و نيشتمان‌دوست بوونی ئه‌م شاعيره پيشان‌ده‌دات.
هاونشینی وه‌ک ديارده‌يه‌کی واتاناسانه له‌ ئامرازاندنی ده‌لاده‌تی بانگه‌يشه‌کانیدا ده‌وری گي‌راوه.
بانگه‌يشه‌کان زو‌رتر له‌ ناو دلی رسته‌يه‌کی تردا جي‌يان گرتوه‌وه، ئنجا له‌ سه‌ره‌تاوه و له‌ په‌له‌ی دواتردا له‌ کو‌تایی و له‌ ناوه‌راسته‌وه.
به‌ گشتی رسته‌کانی پاش و پيشی بانگه‌يشه‌کان زو‌رتر ئينشایی (ئافرانندی)ه‌.

سه‌رچاوه

قورئانی پي‌رۆز.
أبو‌حاجة، أحمد. ١٩٩٦. البلاغة و التحليل الأدبي. الطبعة الثانية. بيروت: دارالعلم للملايين.
اميرخانلو، معصومه. ١٣٩٧. سبک‌شناسی جملات ندایی در غزليات حافظ. فصلنامه تخصصی سبک‌شناسی نظم و نثر فارسی (بهار ادب). سال يازدهم. شماره اول. بهار ٩٧. شماره پياپی ٣٩. صص ٥٨-٤٣.
تاله‌بانی، شيخ ره‌زا. ١٣٩٢. ديوان. کو‌کردنه‌وه و ساغ کردنه‌وه‌ی شيخ محمه‌دی خال و ئوميد ئاشنا. [بئى ناوينشانی چاپ].
التهانوی، بئى. ت. کشاف اصطلاحات الفنون و العلوم. بئى ناوينشانی چاپ.
جاف، ئه‌حمه‌دموختار. ١٩٨٦. ديوانی ئه‌حمه‌دموختار جاف. ئاماده کردن و به‌راورد کردن و لي‌کولینه‌وه و پيشه‌کی بۆ نووسيني عيزه‌دين مسته‌فا ره‌سوول. به‌ کو‌ششی ئه‌فراسياب ئه‌حمه‌د جاف. به‌غدا: چاپخانه‌ی الأديب.
جاف، ئه‌حمه‌دموختار. ٢٠١٩. کو‌به‌ره‌مه‌ی ئه‌حمه‌دموختار. کو‌کردنه‌وه و ئاماده کردنی کاروان عوسمان خه‌يات (رېبين). سنه: رۆژ.
حه‌ميدعه‌بدولکه‌ريم، عه‌بدولکه‌ريم. ٢٠٠٠. ئه‌حمه‌دموختار به‌گی جاف شاعير و مرو‌ف. سلي‌مانی: سه‌رده‌م.
حيلمی، ره‌فيق. ٢٠١٠. شيعر و ئه‌ده‌بياتی کوردی. ٢ به‌رگ. چاپی دووه‌مه. هه‌ولير: ئاراس.
السامرائي، فاضل. ٢٠٠٠. معانی النحو. ٤ ج. الطبعة الأولى. عمان-الأردن: دار الفكر.
سيبويه، أبويشر عمرو بن عثمان بن قنبر. ١٩٩٨. الكتاب. تحقيق عبدالسلام هارون. ج. ١. الطبعة الثالثة. القاهرة: مكتبة الخانجي.

- شمیسا، سیروس. ۱۳۹۳. بیان و معانی. چاپ چهاردهم از ویراست دوم. تهران: میترا.
- صفوی، کوروش. ۱۳۹۰. از زبان‌شناسی به ادبیات. جلد دوم. چاپ سوم. تهران: سوره مهر.
- عبدالعزیز قلیقله، عبده. ۱۹۹۲. البلاغة الاصطلاحية. الطبعة الثالثة. بیروت: دارالفکر العربی.
- فاضلی، محمد. ۱۳۶۵. دراسة و نقد فی مسائل بلاغیة هامة. چاپ اول. مشهد: مؤسسه مطالعات و تحقیقات فرهنگی.
- فاضلی، محمد. ۱۳۶۷. «اسلوب‌های ندا و نفی جنس در نقد و تطبیق». مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی مشهد. سال بیست یکم. شماره چهارم. صص ۵۱۱-۵۳۶.
- فرشیدورد، خسرو. ۱۳۸۲. دستور مفصل امروز. تهران: سخن.
- قهرمانی، علی؛ حسینی، صدیقه. ۱۳۹۶. مرثیه ابوالبقاء الرندی در آینه نقد رتوریک. پژوهشنامه نقد ادب عربی. شماره ۱۴ (۷۲/۶).
- کزازی، میر جلال الدین. ۱۳۹۳. زیباشناسی سخن پارسی ۲ معانی. چاپ دهم. تهران: نشر مرکز.
- نالی، نه‌حمه‌دی شاوه‌یسی میکایه‌لی. ۱۳۹۲. دیوان. لیکۆلینه‌وه و لیکدان‌ه‌وه‌ی مه‌لا عه‌بدولکه‌ریمی موده‌رس. چاپی نوّه‌م. سنه: بلاوکه‌ره‌وه‌ی کوردستان.
- الهاشمی، أحمد. ۱۳۷۹. جواهر البلاغة فی المعانی و البیان و البديع. الطبعة الأولى. قم: نشر بخشایش.
- هه‌ژار، عه‌بدولیره‌حمان شه‌ره‌فکه‌ندی. ۲۰۰۹. چیشتی مجیور. نویسیار ماجد مه‌ردۆخ-رۆحانی. چاپی سیّه‌م. سنه: کتییی میهرگان.